

[Birthe Hansen]

ingen garanti har for, hvilke stoffer der vil være tilsat fremover. Det kan for allergikere også betyde noget.

Noget helt andet er, at man siger, at vi så har en garanti for, at man fremover er sikret, at det er de 8 karat. Men kan man nu være så sikker på det? Hvis man nu i EF siger, at kontrollen f.eks. på Sicilien og i Grækenland er god nok, selv om det kun drejer sig om 2 karat, hvor er sikkerheden så henne?

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Ændringsforslag nr. 1-3, § 1, således ændret, ændringsforslag nr. 4 om en ny affattelse af § 2 og § 2 i den nye affattelse vedtoges uden afstemning.

Lovforslagets overgang til tredje behandling vedtoges uden afstemning.

Første næstformand (Knud Østergaard):

Jeg foreslår, at lovforslaget går direkte til tredje behandling uden fornyet udvalgsbehandling. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

4) Forespørgsel nr. F 17:

Forespørgsel til ministeren for offentlige arbejder:

»Hvad vil ministeren gøre for at sikre borgerne den fri ret til selv at nedtage satellit-tv sendt fra udenlandske tv-stationer?«

Af Pia Kjærsgaard (FP) m.fl.

(Forespørgslen anmeldt 13/1 87. Fremme af forespørgslen vedtaget 20/1 87).

Begrundelse

Pia Kjærsgaard (FP):

Ønsket om frihed ligger dybt i den danske befolkning. Det var derfor heller ikke med særlig stor uren, vi sidste efterår konstaterede, at der her i landet fandtes en overvældende del mennesker, der ønsker frit at kunne tage signaler fra satelitter. Dette ønske

blev bekræftet ved opsætning af parabolantennener hos nogle antenneforeninger, der meget naturligt ville benytte sig af æterfriheden til at se tv efter eget ønske. Derved kom de pludselig ind under politikercensur, fordi der herinde for bare nogle få år siden blev vedtaget en lov, hvori ordet hybridnet indgik. Den lov skulle naturligvis aldrig nogen sinde have været vedtaget. Det er en gigantfiasko, en formynderlov, som Socialdemokratiet fik gennemført under en af de mange vedtagelser, hvor borgerlige politikere gik imod borgerlige interesser. Den daværende trafikminister var en af hovedfortalerne for det, og det blev udråbt til at være en kommunikationsmæssig revolution, en opfattelse, den tidligere trafikminister såmænd nok stadig væk har.

Men nu er det jo en anden, der er trafikminister, og medmindre den tidligere ministers indflydelse skinner alt for meget igennem, er der håb om, at vi kan få en alsidig debat om dette emne.

Under rimeligt stor opmærksomhed kunne vi i Fremskridtspartiet glæde os over, at der fra Venstre blev givet udtryk for samme mening, som Fremskridtspartiet hidtil havde stået for. Det var lige før jul, hvor hr. Svend Heiselberg mente, at befolkningen skulle have en ny ledestjerne, som bragte håb for de danske tv-hjem. Hr. Svend Heiselberg udtalte bl.a., at det var helt vildt, at han havde været med til at vedtage sådan noget skidt. Hr. Svend Heiselberg indrømmede endda, at han havde været naiv, da han var med til at stemme for hybridskandalen. Jeg kan se, at hr. Svend Heiselberg nikker, så han må fortsat være af den mening.

Hvis hr. Svend Heiselberg i mellemtiden også er blevet klogere, vil det glæde mig at se ham stemme for Fremskridtspartiets dagsorden sammen med dem, der ligeledes ytrede sig kraftigt, da hybridantenneforeningsproblemet opstod.

Gruppeformand hr. Ivar Hansen deltog som den anden vise mand, bakkede sit partimedlem op og udtalte til Jyllands-Posten den 23. december, at han opfordrede regeringen til at revurdere hybridnetprojektet. Senere fulgte fru Ingerlise Koefoed fra SF trop. Det var nogle inspirerende udtalelser, og for at de mange smukke ord ikke skulle stå uden handling, stillede Fremskridtspartiet denne forespørgsel til den nuværende trafikminister.

[Pia Kjærsgaard]

I de hidtidige debatter, der har været om det fejlprojekt, der hedder hybridnettet, har Fremskridtspartiet klart markeret, at vi ønsker, at antenneforeningerne frit skal kunne nedtage de programmer, de ønsker. Den holdning har vi ikke rokket os fra, for den er et udtryk for den frihedsholdning, som Fremskridtspartiet står for. Vi skal ikke have mediediktatur som i Østlandene, fordi der ikke er afsætning af hybridnettet. Der skal ikke være nogen knægtelse af informationsfriheden, og vi har ikke brug for ministeriel magtanvendelse over for borgere, der drister sig til at kigge på et popprogram, hvor Jørgen Mylius eller Kim Schumacher ikke er i fokus. Der bør ske noget her. Antenneforeningerne bør have lov til at viderebefordre satellitprogrammer, uden at P & T skal indblandes.

Da det indtil dette øjeblik ikke er aktuelt, er denne debat blevet rejst.

Besvarelse

Ministeren for offentlige arbejder (Nør Christensen):

Lad mig indledningsvis understrege, at regeringen på ingen måde er tilhænger af, at der foretages unødvendige begrænsninger af befolkningens adgang til at modtage udenlandsk tv, hverken på den ene eller den anden måde, og lad mig her tilføje, at jeg er af den opfattelse, at der inden for rammerne af den gældende lovgivning allerede er gjort temmelig meget for at give befolkningen mulighed for at få del i de tv-programmer, som overføres via satellit. Men det skal jeg vende tilbage til om lidt.

Der tales om to forskellige satellittyper til overføring af tv-programmer, nemlig kommunikationssatellitter og direkte rundspredende satellitter, altså de såkaldte DBS-satellitter. Satellitter af den sidstnævnte type er endnu ikke opsendt, men det forventes, at det vil ske i løbet af 1987; jeg må dog understrege, at en sådan opsendelse har været forventet gennem adskillige år.

Opsætning af udstyr til modtagning af tv-programmer fra DBS kan ske helt frit. Der er tale om udstyr til modtagning af radiospredning, og hertil kræves der ikke tilladelse, ligesom der heller ikke kræves tilladelse til benyttelse af radio- og tv-apparater, der ale-

ne er indrettet til modtagning af radiospredning.

Hvad angår kommunikationssatellitter, er situationen en anden. Her kræves der tilladelse i henhold til radiokommunikationsloven til opsætning af det nødvendige modta-geudstyr.

Disse satellitter benyttes til overføring af teletrafik fra afsender til modtager, i princippet efter samme model, som man kender fra overføring af teletrafik via radiokæder på jorden. Satellitterne kan altså betragtes som radiokædestationer ude i rummet. Det påhviler her de nationale telemyndigheder at påse, at den teletrafik, som afvikles via kommunikationssatellitter, kun leveres til de personer, institutioner m.v., som afsenderen ønsker skal modtage den pågældende teletrafik.

Dette er ligetil at forstå, når der er tale om overføring af eksempelvis telefonsamtaler og datatrafik via kommunikationssatellitter.

Når det derimod er tv-programstof, der overføres via kommunikationssatellitter, er der tale om noget, der efter sit indhold er beregnet til at blive udbredt til en meget stor kreds. Her vil det med udstedelsen af tilladelser blive sikret, at modtagelsen af programmer ikke sker uden programleverandørens samtykke. Denne er trods alt indehaver af rettighederne til det pågældende programstof.

I efteråret 1986 gennemførte ministeriet en række overvejelser over, i hvilken udstrækning andre end fællesantenneanlæg kunne få tilladelse til at opsætte udstyr til modtagning af tv-programstof fra kommunikationssatellitter. Fællesantenneanlægs modtagning af sådanne programmer er undergivet de særlige regler i lov om radio- og fjernsynsvirksomhed, men det skal jeg vende tilbage til om lidt.

Resultatet af disse overvejelser blev, at jeg i slutningen af november 1986 besluttede, at der fremtidig kan meddeles tilladelser til kommunikationssatellitmodtagning til andre end fællesantenneanlæg, når forsyningen af de pågældende programmer ikke kan ske på anden og rimelig måde, dvs. via det offentlige telenet, og der er altså her tale om hybridnettet. Jeg havde naturligvis forinden orienteret partierne bag den politiske aftale om hybridnettet, og det vil sige de fire regeringspartier og Socialdemokratiet, herom. I praksis betyder det, at der i langt de fleste tilfæl-

[Ministeren for offentlige arbejder]

de inden for denne kategori vil blive givet tilladelse til egen modtagning af tv-programstof fra kommunikationssatellitter, når ellers samtykke fra programleverandøren foreligger.

For fællesantenneanlægs vedkommende reguleres modtagning af tv-programstof efter reglerne i lov om radio- og fjernsynsvirksomhed. Heraf fremgår det bl.a., at tv-programstof normalt kun lovligt kan fordeles i fællesantenneanlæg, når det er fremført til fællesantenneanlægget via hybridnettet. Dog vil der i særlige tilfælde, når dette ikke strider mod planer om forsyning af det pågældende fællesantenneanlæg via det offentlige telenet, dvs. via hybridnettet, kunne gives midlertidig tilladelse til opsætning af eget modtageudstyr, indtil forsyning via hybridnettet bliver mulig. Dette er en del af det politiske forlig om hybridnettets etablering.

Forligspartierne overvejer for tiden, om denne ordning fortsat skal være gældende, og jeg skal i den anledning henviser til min meddelelse af 16. januar 1987. Det er, synes jeg selv, en meget vigtig meddelelse, og den lyder som følger:

»Ministeren for kulturelle anliggender og jeg har i dag haft møde med repræsentanter for partierne bag forliget om hybridnettet (Socialdemokratiet og regeringspartierne). Vi aftalte så hurtigt som muligt at søge indført en lempelse af fællesantenneanlægs egen adgang til selv at nedtage tv-programmer fra kommunikationssatellitter.

Lempelsen nødvendiggor – alt efter dens nærmere tilrettelæggelse og omfang – at grundlaget for hybridnettet justeres. Derfor har jeg iværksat en nærmere undersøgelse med inddragelse af televirksomhederne, og den påregnes afsluttet inden 15. februar 1987. Eventuel nødvendig justering af lovgrundlaget for hybridnettet vil blive gennemført i indeværende folketingsår.«

I den undersøgelse, som nu sker, indgår en meget lang række forskellige spørgsmål vedrørende primært hybridnettet, som meget nøje vil blive både gransket og overvejet. Det vil være meget forkert af mig at udtale mig nærmere om enkeltspørgsmål, førend den nævnte undersøgelse er afsluttet og resultaterne har været nærmere vurderet sammen med forligspartierne bag hybridnettet.

*Forhandling***Pia Kjærsgaard (FP):**

Jeg havde, havde jeg nær sagt, nok regnet med noget i retning af det, ministeren sagde her, og så kan jeg meddele ham, at jeg faktisk er temmelig ligeglad med hans gamle meddelelser. Det, jeg synes ministeren burde leve op til, var det, han udtalte til Jyllands-Posten – det var også omkring juletid – nemlig at han forsøgte at indrette sig efter fornuftens lov. Det synes jeg er et ganske godt ordspørg, men det lader ikke til, at ministeren lever op til sine egne principper.

Når jeg så har sagt det, vil jeg gå over til at holde den officielle tale, jeg havde tænkt mig at holde, men jeg synes bare ikke, det kan nytte noget, at ministeren afviser mig på den måde, som han allerede gør på nuværende tidspunkt ved at henviser til regeringspartierne og Socialdemokratiet og det hybridnetforlig, som beklageligvis er indgået.

I december måned 1986 besluttede bestyrelserne for antenneforeningerne i Fakse, Ålborg, Hjørring og Horsens at købe og opstille parabolantennor til modtagelse af tv-signaler fra kommunikationssatellitter, på trods af at disse antenneforeninger ikke havde fået tilladelse fra Post- & Telegrafvæsenet til at nedtage signalerne fra satellitter.

Samtlige antenneforeninger har tidligere indsendt ansøgninger om tilladelse, men har enten fået afslag, eller også er deres ansøgninger ikke færdigbehandlet. Ca. 25 andre antenneforeninger har fået tilladelse til opstilling af parabolantennor og nedtagning af signaler fra kommunikationssatellitter.

Det er gennem aviserne oplyst, at der ligger ca. 500 ansøgninger for øjeblikket hos P&T. Fredag den 19. december 1986 satte de førnævnte antenneforeninger gang i udsendelserne, og ca. 30.000 husstande under disse antenneforeninger kunne herefter modtage f.eks. programmet Music Box, som der viste sig at være stor interesse for, især blandt unge mennesker.

Ministeren for offentlige arbejder sendte imidlertid sine folk i televæsenet ud lillejuleaften for at plumbere parabolantennor hos de antenneforeninger, som ikke havde fået tilladelse til nedtagning af signalerne fra satellitterne. Denne demonstration fra antenneforeninger, som har ca. 30.000 husstande som medlemmer, er kun en naturlig reaktion på den her i landet unaturlige lovgivning, som i

[Pia Kjærsgaard]

dag regulerer, hvem der må opstille parabolantenner, og hvem der ikke må.

Under megen opmærksomhed i medierne annoncerede Telestyrelsen, at samtlige antenneforeninger ville få forelagt bøder af størrelsesordenen 10.000–15.000 kr., og at de leverandører af udstyret, som man fandt frem til, ville få bøder af størrelsesordenen 50.000 kr.

På nuværende tidspunkt er bødeforelæggene fremsendt til foreningerne og til leverandørerne, som, så vidt det vides, alle har besluttet ikke at ville betale. Bødesagerne skal derfor gennem hele retsmaskineriet, hvis man ikke fra regeringens side i mellemtiden kommer til fornuft.

Samtidig har en enkelt antenneforening i Fakse anlagt sag mod ministeren for offentlige arbejder, dels med påstand om at man skal have den ansøgte tilladelse, dels med påstand om erstatning. Man føler sig faktisk temmelig uretfærdigt behandlet i Fakse, idet en lang række andre antenneforeninger har fået tilladelsen fra ministeriet med henvisning til, at hybridnettet ikke kommer frem til disse foreninger inden for en 2-årig periode. I Fakse mener man ikke, at KTAS vil fremføre hybridnettet til Fakse inden for denne 2-årige periode, uden at antenneforeningen melder sig til hybridnettet, og det vil man ikke, fordi prisen for tilslutning til dette er ca. 360.000 kr. i årlig afgift og opsætning af hele paraboludstyret har kostet et engangsbeløb på ca. 60.000 kr.

Man må håbe, at ministeren, som også skal betale erstatning til Fakse Antenneforening, kommer til fornuft og forliger sagen med antenneforeningen, inden den kommer til endelig bedømmelse ved Landsret og Højesteret, hvortil kammeradvokaten har anmodet om at sagen bliver ført frem.

Antenneforeningerne i Ålborg har klaget til EF-Kommissionen over, at den danske lovgivning er i klar strid med Romtraktaten.

I Romtraktatens artikel 62 er det fastslået, at der ikke må indføres nye begrænsninger i den frihed til udveksling af tjenesteydelser, der er opnået ved traktatens ikrafttræden. Traktatens ikrafttræden skete for Danmarks vedkommende, da man i 1972–73 havde folkeafstemning om og underskrift af tiltrædelsesaftalen. I artikel 59 i Romtraktaten hedder det, at restriktioner, der hindrer fri udveksling af tjenesteydelser inden for EF, gradvis

skal afskaffes i den overgangsperiode, der for Danmarks vedkommende for længst er udløbet.

EF-Kommissionen har i 1984 udarbejdet en såkaldt grønbog om etablering af et fælles marked for radiospredning, specielt ved satellit- og kabelfremføring. I denne grønbog er den juridiske problemstilling gennemgået på siderne 105–205. Det fremgår heraf, at det er EF-Kommissionens opfattelse – hvilket er støttet af EF-domstolspraksis – at fjernsynsudsendelser skal betragtes som tjenesteydelser, og dermed er tv-udsendelser omfattet af artikel 59 og 62 i Romtraktaten.

Da tidligere minister Arne Melchior den 6. juli 1986 underskrev den nye bekendtgørelse om radioanlæg til modtagning fra kommunikationssatellitter, indførte han nye restriktioner, som hindrer modtagelsen af tv-udsendelser fra andre EF-lande, idet det af bekendtgørelsen fremgår, at man kun kan få tilladelse til modtagning af programstof fra kommunikationssatellitter, såfremt denne modtagelse ikke strider mod planer om forsyning af fællesantenneanlægget fra det offentlige telenet. Denne bestemmelse er ny og dermed en ny restriktion, der klart er i strid med de tidligere omtalte artikler i Romtraktaten. Det er mildt sagt, at det er med stærkt blandede følelser, at danskerne skal gå til EF-Kommissionen for at opnå den frihed, som burde være et naturligt led i dagligdagen i et demokratisk land.

Dette har de fleste andre demokratiske lande i Vesteuropa allerede fundet ud af. Det er derfor, ministeren må gøre noget særligt for at sikre, at borgerne i Danmark har fri ret til selv at nedtage satellit-tv, selv fra udenlandske tv-stationer, i hvert fald inden for EF-området.

Hvis man kigger lidt på de traktater, som Danmark i tidernes løb har underskrevet og derfor skal overholde, falder man først og fremmest over FNs Menneskerettighedskonvention, Den Europæiske Menneskerettighedskonvention og Helsingforsaftalerne. I samtlige tre traktater, som Danmark har forpligtet sig til at overholde, er det fastslået, at mennesker har ret til fri modtagelse af informationer fra udlandet. Jeg skal her henviser til FN-Konventionen, hvori det klart står, at enhver har ret til ytringsfrihed. Denne ret skal omfatte frihed . . .

Første næstformand (Knud Østergaard):

Det er meget spændende at lytte til de forhandlinger, der foregår på ministerbænkene, men jeg sætter pris på også at kunne følge talerne.

Pia Kjærsgaard (FP):

Denne ret skal omfatte frihed til at søge, modtage og meddele oplysninger om tanker af enhver art uden hensyn til landegrænser i mundtlig, skriftlig eller trykt form, i form af kunst eller ved andre midler efter eget valg.

I Den Europæiske Menneskerettighedskonvention fra 1950 hedder det i artikel 10, at enhver borger har ret til ytringsfrihed, og at denne frihed omfatter meningsfrihed og frihed til at give eller modtage meddelelser eller tanker uden indblanding fra offentlige myndigheder og uden hensyn til grænser.

Også i slutakten fra Konferencen om Sikkerhed og Samarbejde i Europa, som blev undertegnet i Helsingfors i 1975, hedder det i afsnit 7, at de deltagende stater – herunder Danmark – vil respektere menneskerettighederne og de fundamentale frihedsrettigheder.

I dette land, hvor befolkningen fra gammel tid har følt en ubødig frihedstrang, er det mærkeligt, at det ikke er naturligt for en minister for offentlige arbejder at indføre regler, der gør, at disse internationale aftaler, som Danmark er bundet af, bliver overholdt her i landet. Vi har råd til, vi har plads til, og vi har brug for, at disse fundamentale menneskerettigheder ikke knægtes. De partier, der har deltaget i forligene om hybridnettet, burde simpelt hen kunne mærke under fodsålerne, hvordan græsrodderne rundt i landet bevæger sig og kræver den frihed, vi har ret til.

Når ministeren i sidste ende må give antenneforeningerne tilladelse til selv at bestemme, om de vil tilslutte sig hybridnettet, eller om de selv ønsker at nedtage signalerne fra de mange satellitter, der efterhånden kommer op, ja, så må ministeren have en følelse af, at han er blevet rendt ned af gæs, og det er jo en ret sen død for en minister.

Fremskridtspartiet fremsætter naturligvis et dagsordensforslag, og jeg kunne godt fristes til at lade det være meget enkelt. Det skulle lyde noget i retning af: ned med monopolerne – op med parablerne, men da Folketinget jo er sådan en snirklet sag, har

jeg lavet det på sædvanligt folketingsprog, og det lyder:

Forslag om motiveret dagsorden.

»Idet Folketinget pålægger regeringen i dette folketingsår at fremsætte de nødvendige lovforslag, der sikrer den enkelte borger og forening ret til direkte nedtagning af tv-signaler fra satellitter uafhængig af hybridnettet, går Tinget over til næste punkt på dagsordenen.«

(Dagsordensforslag nr. D 29).

Første næstformand (Knud Østergaard):

Der er nu fremsat følgende forslag om motiveret dagsorden: (se ovenfor). Dette forslag indgår nu i de videre drøftelser.

(Kort bemærkning).

Dohrmann (FP):

For at få debatten ledt i den rigtige retning vil jeg gerne spørge ministeren, om det er regeringens opfattelse, at de lempelser med hensyn til at opnå tilladelse, han taler om i forbindelse med forhandlinger – jeg opfattede det sådan, at regeringen er blevet noget mere liberal, end den hidtil har været – skal være midlertidige eller permanente. Det skal forstås på den måde, at hvis det er midlertidige tilladelser, ministeren taler om, så er det bare at gøre pinen hårdere, for så afventer man igen blot, at hybridnettet når frem til de enkelte områder. Derfor: er det midlertidige eller er det permanente tilladelser til frit at kunne nedtage signalerne?

Første næstformand (Knud Østergaard):

Det er almindelig praksis her i Tinget, at korte bemærkninger anvendes til uddybning af de ting, en tidligere taler har fremført, og denne praksis her er en ny fremgangsmåde. Man har ret til at melde sig som privatist.

Helge Mortensen (S):

Vi står på tærskelen til en spændende, men også til tider lidt forvirret udvikling på det kommunikationsteknologiske område. Det gælder ikke alene tv-signaler, men også modtagelse af tv-signaler fra satellitter, og det gælder ikke mindst i øjeblikket.

Det har vi kunnet forudse i flere år, og det har vi imødegået bl.a. med en aftale om hy-

[Helge Mortensen]

bridnettet, som er udtryk for en samfundsøkonomisk, infrastrukturel og teknologisk planlægning, og disse forudsætninger er stadig væk gældende og er lige så gyldige i dag, som da vi indgik aftalen.

I den politiske aftale mellem Socialdemokratiet og regeringspartierne er der indbygget en revisionsklausul, hvis det findes nødvendigt at justere aftalen hen ad vejen. Det finder vi er nødvendigt netop nu og har derfor indledt drøftelser med aftalepartierne bag hybridnettet med henblik på at afstemme aftalen med den faktiske udvikling, som er sket.

Der er forudsætninger, der har ændret sig, bl.a. at de direkte rundspredende satellitter, de såkaldte DBS-satellitter, ikke er blevet og måske heller ikke bliver etableret i det omfang, det var ventet. Desuden er der jo, som ministeren var inde på, fri adgang til at modtage tv-programmerne fra disse satellitter. Med hensyn til modtagelsen af tv-programmer fra kommunikationssatellitter er der bl.a. sket den udvikling, at parabolantenneerne er blevet væsentlig billigere, end det var kendt og forudset for blot få år siden.

Modtagelse af disse programmer kræver, som trafikministeren var inde på det, tilladelse af afsenderen. Som medejer af kommunikationssatellitterne og på grund af internationale bestemmelser om ophavsret har vi forpligtelser, der naturligvis ikke kan siddes overhørig af hverken Folketinget eller regeringen, så lidt som det heller ikke bliver det af andre landes parlamenter og andre landes regeringer.

Derfor er spørgsmålet til denne forespørgselsdebat i sig selv en misforståelse, da det kun kan dreje sig om telekommunikationssatellitterne. Man kan selvfølgelig ikke nedtage programmer mere frit, end de internationale aftaler og forpligtelser tillader.

Vi vil gerne være med til at se på, hvordan vi i Danmark kan administrere disse ordninger på en mere hensigtsmæssig måde end nu. Det vil vi først og fremmest gøre igennem de drøftelser, Socialdemokratiet har indledt med regeringspartierne om en revision af hybridnetaftalen.

Derfor skal jeg på vegne af Socialdemokratiet, Det Konservative Folkeparti, Venstre, Centrum-Demokraterne og Kristeligt Folkeparti fremsætte følgende:

Forslag om motiveret dagsorden.

»Idet Folketinget har noteret sig de allerede foretagne udvidelser i adgangen for andre end fællesantenneanlæg til at opnå tilladelse til egen oprettelse og drift af modtageudstyr for programstof fra kommunikationssatellitter og de igangværende forhandlinger mellem forligspartierne om udvidet adgang også for fællesantenneanlæg til at opnå sådanne tilladelser,

går Tinget over til næste sag på dagsordenen.«

(Dagsordensforslag nr. D 30).

Første næstformand (Knud Østergaard):

Der er nu fremsat følgende forslag om motiveret dagsorden: (se ovenfor). Dette forslag indgår i de videre drøftelser.

(Kort bemærkning).

Tinning (VS):

Jeg skal søge en uddybning af bemærkningerne fra den tidligere taler, hr. Helge Mortensen.

Jeg forstår, at hr. Helge Mortensen mener, at det er en dårlig idé at diskutere hybridnet i folketingsalen. Hr. Helge Mortensen mener, at de forhandlinger, der nu er i gang mellem Socialdemokratiet og regeringspartierne, for så vidt må være godt nok. Det er jo det, hele dagsordenen handler om. Ud over at man noterer sig, at der er sket frem og tilbage og sådan noget, er dagsordenens budskab egentlig: det snakker vi om herovre, det vil vi gerne blive ved med i fred – tak. Det er sådan nogenlunde budskabet.

Så vil jeg godt bede hr. Helge Mortensen forklare, om det er udtryk for et principielt standpunkt, at man foretrækker at føre afgørende debatter uden for folketingsalen og i forskellige ministerier.

Jeg vil bede de fire ordførere for regeringspartierne, som er på vej, besvare det samme spørgsmål, siden statsministeren markerede sig ved sin tiltræden med en meget klar udtalelse om de mange forhandlinger, der under den tidligere regering blev trukket ud af folketingsalen og ført som korridorforhandlinger bag lukkede døre, hvor oppositionen ikke havde en chance, tror jeg han sagde, for at være med til at præge udviklingen i afgørende politiske spørgsmål. Han

[Tinning]

rettede – meget rigtigt, synes jeg – en meget skarp, en meget præcis kritik af den uvane, at hver gang der er en lille smule uro i andedammen, så skynder man sig at lægge låg på herovre, og så inviterer man til kaffe i ministeriet med vennerne eller i hvert fald dem, man skal lave forlig med. Det behøver ikke altid at være vennerne.

Jeg synes derfor, det vil være godt, hvis hr. Helge Mortensen vil forklare sin holdning til de dér ting, og hvis regeringspartierne fire ordførere vil fortælle, om der her er tale om en principiel markering af uenighed med den siddende statsminister i spørgsmålet, eller fortælle, hvordan tingene forholder sig.

(Kort bemærkning).

Pia Kjærsgaard (FP):

Det er selvfølgelig ikke så rart, når ordene bliver taget ud af munden på én, for jeg er 100 pct. enig med hr. Tinning.

Det, vi har hørt fra denne regering, er, at nu skulle sagerne lægges ned i folketingssalen. Det er simpelt hen så hyklerisk som noget, at man ligesom i andre debatter, vi har haft herinde, hvor vi ønsker sagerne forelagt i folketingssalen, går op og holder en fuldstændig traditionel, nedskreven tale, så der overhovedet ikke er plads til bemærkninger. Ministeren sidder pænt på sin plads og har formentlig ikke tænkt sig at deltage i debatten, før han bliver tvunget til det af det færdige manuskript, som allerede foreligger.

Jeg synes simpelt hen, det er for dårligt, at man ikke går ind i denne debat på en ordentlig og anstændig måde. Det er dog noget, der har været debatteret temmelig meget ude omkring i befolkningen i juledagene og før i tiden og i tiden derefter. Jeg synes, at man skulle komme frem til en anstændig løsning i dag.

Jeg kan godt se, at det er svært med det dødsyge forlig, der er indgået på hybridnetområdet. Det er jo det, der er hele humlen i det, nemlig at man er låst fast, fordi man har stemt for det hybridnet, hvad man aldrig nogen sinde skulle have gjort. Jeg kan godt se, at det er meget svært, for hvad gør vi så med økonomien i hele hybridnettet? Men det er gudskelov ikke Fremskridtspartiets sag, for vi har ikke været med i den tåbelovgivning,

man har vedtaget, og som aldrig nogen sinde skulle have været gennemført.

Ikast (KF):

Da vor ordfører på området, hr. Flemming Jensen, ikke kan være til stede, skal jeg for Det Konservative Folkeparti fremføre følgende:

Jeg synes slet ikke, det er nogen skade til, at vi har fået denne forespørgsel her i dag, al den stund det optager medierne meget, og vi må også sige, at det optager offentligheden meget, jeg vil endda sige i høj grad.

Jeg så indledningsvis sige, at heller ikke Det Konservative Folkeparti ønsker unødvendig tvang på dette område så lidt som på alle mulige andre områder. Når man taler om tvang og bruger så stærke ord – sammenligner med Hitlertiden her i Danmark – så er vi nok ved at komme lidt langt ud. Det er nok rimeligt at strø lidt salt på. Jeg skal erindre om, at der ikke er og heller ikke har været påtænkt nogen form for forbud mod de såkaldte DBS-satellitter. Det skal tillige huskes, at da hele dette regelsæt blev gennemført, forventede næsten alle, at disse satellitter var lige ved at komme. De blev forsinket, men kan vel ventes i løbet af dette år. Det er klart, at her ikke kræves tilladelse. Sammenligningen fra før halter allerede her.

Derimod kan vi ikke se bort fra, at forholdene for kommunikationssatellitterne er anderledes. Naturligvis kan man lade, som om man ikke ved det, men det er nu en kendsgerning, at disse satellitter, som ministeren også har nævnt, overfører teletrafik fra afsendere til modtagere. De er rent faktisk radiokædestationer, blot anbragt ude i rummet. Det betyder, at vi skal sikre, at der herfra kun leveres til de ønskede modtagere, med andre ord: enhver dagligdags kommunikation. Den lukkethed er indlysende i hverdagens televæsen, men selvfølgelig sværere at se rimeligheden i, når kommunikationssatellitterne overfører tv i et omfang, man næppe havde forudset, og til millioner af mennesker.

Når man alligevel har den begrænsning, forespørgerne nævner, er en væsentlig årsag, at man må og vil sikre sig, at leverandørerne samtykker.

Selvfølgelig har vi også i Det Konservative Folkeparti nøje overvejet, hvorledes en større

[Ikast]

frihedsgrad kan skabes. I november 1986 var hybridpartierne enige om at tillade nedtagning fra kommunikationssatellitter til andre end fællesantenneanlæg, når forsyning med signalerne ikke kunne ske via det offentlige net, altså hybridnettet. Det betyder en betydelig frigørelse, hvis der er truffet overenskomst med afsenderen.

Man har peget på, at fordeling fra fællesantenneanlæggene til modtagerne af tv skal ske i henhold til reglerne i lov om radio- og fjernsynsvirksomhed. Heri fastslås, at tv normalt kun kan fordeles lovligt, når det kommer til fællesantenneanlæggene via hybridnettet. Der kan dog gives en midlertidig tilladelse til brug af eget udstyr, indtil hybridnettet kan nå frem.

Udviklingen og teknikken går imidlertid meget hurtigt, og da vi som nævnt ikke holder af begrænsninger for begrænsningernes egen skyld – tværtimod – foregår der i øjeblikket forhandlinger om en udvidelse af fællesantenneanlæggenes adgang til selv at nedtage tv-programmer også fra kommunikationssatellitter. Det fremgår af den meddelelse, ministeren den 16. januar d.å. udsendte efter et møde med forligspartierne, at det formentlig vil føre til en justering af grundlaget for hybridnettet, en justering der i så fald gennemføres i dette folketingsår.

På baggrund af dette er det naturligt, at det ikke vil være muligt at gå ind i en mere detaljeret debat her og nu. Det Konservative Folkeparti har ikke tradition for at forhandle i pressen og i folketingssalen samtidig med, at der forhandles i en lukket forligskreds. Jeg har imidlertid ikke noget imod at redegøre for Det Konservative Folkepartis udgangspunkt i denne forhandling.

For det første: Det Konservative Folkeparti er kendt for at holde indgåede forlig. Det gælder også i denne sag. At et par forudsætninger for forliget er ændret, gør det nødvendigt at justere det.

For det andet: Det Konservative Folkeparti ønsker, at der gives befolkningen så frie muligheder for at se udenlandsk tv som praktisk muligt.

For det tredje: Det Konservative Folkeparti ønsker, at de mange milliarder kroner, der i de kommende år vil blive investeret af forbrugerne for at se udenlandsk tv, søges samordnet med erhvervslivets lignende investeringer i større telekapacitet til gensidig

billiggørelse, men uden at nogen af parterne betaler for den anden part. Lykkes dette på frivillighedens grundlag, vil vi kunne skabe virkelig gode forhold for vores erhvervsliv, så gode forhold, at vi med rimelighed kan se frem til et egentligt bredbåndsnæ net med de kulturelle og erhvervsmæssige perspektiver, det giver.

Udviklingen af hybridnettet og senere bredbåndsnættet vil kunne fremme et samfund, der i højere grad er præget af de små, overskuelige enheder i samspillet end af de store enheder med deres større tendens til envejskommunikation og manglende kreativitet.

For det fjerde ønsker Det Konservative Folkeparti, at hybridnettets udbygning fortsat skal ske på markedsvilkår. Hybridnettet har for de mange så store fordele, at vi har fuld tillid til, at det nok skal klare sig i konkurrencen. Vi er meget betænkelige ved at yde tilskud af de offentlige kasser. Hvis hverken erhvervslivet eller tv-seerne er interesserede, nå ja, så bliver der intet landsdækkende hybridnet. Det er den gode konsekvens af et sådant selvregulerende system. Jeg har dog megen tillid til, at kvaliteten af programmerne og leveringen af programmerne på lang sigt vil sejre.

Sluttelig er der grund til at understrege, at den nuværende situation uden rundspredningssatellitter har været noget længere end forudset. Den synes nu at nærme sig sin afslutning, og så bliver problemerne meget små for alle; enhver må tage signaler ned med parabler, når den tid kommer.

(Kort bemærkning).

Ingerlise Koefoed (SF)

I al den tid, vi har diskuteret seernes ret til at nedtage udenlandske tv-udsendelser fra kommunikationssatellitter, har der været undskyldninger for, at det ikke kunne lade sig gøre, hele tiden nye undskyldninger, nye tanker.

I begyndelsen var det – det accepterede vi sådan set – nødvendigt teknisk at sikre, at der ikke indgik såkaldte brevhemmeligheder i fjernsynsapparaterne. Vi forstod godt, at man måtte give nogle tilladelser og sørge for, at de rigtige ting gik ind i de rigtige apparater.

[Ingerlise Koefoed]

Imidlertid har teknikken, så vidt jeg har forstået, udviklet sig sådan, at man nu godt kan skille de interne internationale tv-programmer fra de internationale P&T-meddelelser og kommunikationen. Altså er der ikke mere nogen grund til at opretholde den undskyldning.

Så kommer det næste. Det hedder nu, at man skal have leverandørernes samtykke. Nu er det jo sådan, at telefonselskaberne i hvert fald har kunnet opnå leverandørernes samtykke til at tage nogle ting ned og sende dem ud igennem hybridnettet. Hvorfor skulle det så være svært for folk, der gerne ville tage ting ned med parabolantener, at få leverandørernes samtykke?

Det er da klart, at der kan være ting. Bl.a. er abonnements-tv kodet, så det skal man selvfølgelig betale for at få ind i sit tv-apparat.

Jeg kan ikke forstå, hvad der skulle være i vejen for, at vi kunne lade fællesantenneforeningerne forhandle om de programmer, der kommer fra kommunikationssatellitterne, og som naturligvis er der, fordi man er interesseret i at komme ind i tv i stuerne hos folk. Det kan vel ikke være så svært.

(Kort bemærkning).

Pia Kjærsgaard (FP):

Hr. Ikast gjorde meget ud af at fortælle, at Det Konservative Folkeparti naturligvis overholder forligene, når det er gået ind i en lovgivning. Men man kan godt komme galt af sted, hr. Ikast. Man kan godt finde ud af, at man har vedtaget en lov, der ikke er særlig god. Jeg tror nok, at hr. Svend Heiselberg er kommet til den erkendelse – i hvert fald i B.T. omkring juletid – og hr. Ivar Hansen er da også kommet til den erkendelse. Har det ikke bredt sig i de konservative rækker, at det var en dårlig lovgivning, man gennemførte på hybridnetområdet?

Der skal såmænd ikke lyde ét eneste bebrejdende ord, hvis man finder ud af, at den lovgivning er dårlig, og forsøger at lave den om. Tværtimod må man sige, at hvis politikere kan erkende, at de har lavet fejl, så gør det dem egentlig ikke til dårligere mennesker.

Jeg vil godt anholde hr. Ikasts bemærkninger, når han føler sig lidt pikeret over, at man har sammenlignet med Hitlertiden. Det

er måske nok et stærkt udtryk. Men tænk, hvis telefonernes drejeskive i sin tid var blevet blokeret, så man ikke kunne ringe til f.eks. England eller Tyskland! Tænk, hvis radioerne, da de kom frem, var blevet plomberet, så vi kun kunne høre enkelte programmer eller måske kun ét program! Man vil nok vove at påstå, at det er utopi. Man vil også nok vove at påstå, at det er utopi, hvis ikke vi kan få lov til at læse alle mulige udenlandske aviser i Danmark. Men man vil altså ikke sige, at det er utopi, at vi ikke kan få lov til at tage de tv-programmer, som det er muligt at nedtage. Det vil man ikke sige, stadig væk fordi det kommer ind under en hybridnetlovgivning.

Jeg synes ikke, at der vil ske noget som helst forkert ved, at forligspartierne erkender, at de har begået en fejltagelse. Prøv dog at høre efter, hvad der er sket på det her område! Prøv dog at læse, hvad der er skrevet i medierne på det her område, siden lovgivningen blev bekendt for befolkningen! Det er jo ikke første gang, vi diskuterer det her i folketings salen; Fremskridtspartiet har tidligere haft en forespørgsel om sagen, men da anede man åbenbart overhovedet ikke, hvad det var, det hele gik ud på. Det har der været røster fremme om at man gør på nuværende tidspunkt, men så må man også bekende sine fejltagelser.

Helge Sander (V):

Vi forstår udmærket Fremskridtspartiets forespørgsel efter den jule- og nytårsdebat, der var om de her spørgsmål. Da man anmeldte forespørgslen den 13. januar 1987, havde trafikministeren allerede tilkendegivet, at der skulle indledes forhandlinger med de fem partier, som indgik hybridnetforliget. Altså: man var indstillet på, at det var nødvendigt med en justering, fordi der er en række ændrede forudsætninger, som det allerede er nævnt herfra. De forhandlinger gik i gang allerede dengang og foregår stadig væk, og en del af det skal jo, som det allerede er meddelt, slutes den 15. februar 1987.

Ud fra de faldne udtalelser i debatten kan der ikke være tvivl om, at Venstre ønsker den størst mulige frihed til nedtagning af signaler fra kommunikationssatellitter. Det er kommet frem i debatten, at det gælder alle fem partier, der indgik hybridnetforliget.

[Helge Sander]

Selv om det kun er to år siden, vi indgik forliget, og der er sket justeringer siden, er der på dette tekniske område sket så mange ændringer, at vi må tage tingene op til revision. Parabolerne er blevet billigere; det er den ene side af sagen.

Hvis vi ser på de internationale relationer, så er det nok væsentligere, at der er betydelig større teknisk sikkerhed i forbindelse med at tage signaler ned, dels det, der er til tv, dels det, der skal bruges i anden kommunikationshenseende, f.eks. den teletrafik, der foregår, når statsministeren eller udenrigsministeren taler med præsident Reagan. Der er man altså blevet dygtigere. Det er alle disse forhold, der nu gør, at der er et helt naturligt grundlag for at se på de justeringer, vi er i fuld gang med.

Der er også andre forhold, der gør, at vi må sige, det er naturligt, at vi kigger på detaljer i det papir, der blev lavet dengang, bl.a. prispolitikken. Det har vi heller ikke lagt skjul på.

Hvis man i dag køber tv gennem telefonselskaberne, hybridnettet, køber man en samlet pakke med alle 13-14, måske snart 15 eller 16, programmer. Det er selvfølgelig ikke særlig smart, når vi ved, at en meget stor del af landets 8.600 antenneforeninger kun har anlæg, der kan tage 6 programmer. Derfor vil det være meget oplagt, at vi i denne fase også ser på en anden prispolitik, altså at man kan købe 2, 4 eller 6 programmer og så selvfølgelig selv vælge, hvilke programmer man ønsker at få lokalt.

Nu synes jeg ikke, at vi i denne ophedede debat må glemme, at hybridnettet, lyslederne, er meget andet end tv. Bl.a. derfor gik Venstre med ind i forhandlingerne om hybridnettet. Vi er heller ikke i tvivl om, at det vil få stor betydning i årene fremover. Vi har i aftalen sagt seks år. Vi har ikke noget at indvende, hvis vi først får det samme slæk i løbet af 8-10 år.

Vi tror stadig væk på, at hybridnettet vil være med til at præge det danske informationssamfund i årene fremover, og vi kan da også se allerede i dag rundt i landet, at uanset hvad der bliver diskuteret herinde om lysledere, lægger telefonselskaberne selvfølgelig i lange baner lysledere ned over hele landet inden for alle koncessionsområder. Vi er ikke i tvivl om, at det har sin betydning. Vi er heller ikke i tvivl om, at vi nok skal

finde en fornuftig løsning vedrørende den aktuelle situation: parabol og hybridnet.

Jeg synes nok, at hr. Tinning er lidt for langt ude, når han siger, at det betyder, at nu lægges al debat uden for folketingsalen. Vi taler om et meget teknisk forslag, og vi taler om fem partier, der har indgået et forlig. Det er vistnok ganske normalt, at man taler om forholdene disse fem partier imellem, samtidig med at man får belyst alle de tekniske forhold, som hæfter sig på dette forlig.

Derfor synes jeg, det er såre naturligt, at fremgangsmåden har været sådan i det sidste par måneder, og vi er meget tilfredse med, at der er enighed om, at denne justering skal ske hurtigt, således at vi allerede i denne folketingssamling kan foreslå eventuelle ændringer, men også sådan, at vi meget snart kan signalere, hvad det indeholder.

(Kort bemærkning).

Tinning (VS):

Jeg skal lige sige til hr. Helge Sander, at jeg påstod ikke, at alle mulige forhandlinger var blevet lagt uden for salen. Det, jeg siger, er, at den dagsorden, man kommer med fra regeringspartierne og Socialdemokratiet i dag, har ét eneste budskab – nej, den har to budskaber. Det ene er: det her vil vi gerne diskutere. Og det andet budskab er: det her vil vi gerne diskutere et andet sted.

Det viser sig også i dag. Det, hr. Ikast kunne svinge sig op til, var at redegøre for, hvilket udgangspunkt Det Konservative Folkeparti gik ind i forhandlingerne med. Enhver, der gider bruge sin tid på at læse uddrag af Det Konservative Folkepartis programmer, kunne såmænd have set, hvad det var, hr. Ikast stod og sagde.

Hr. Helge Mortensen fra Socialdemokratiet. Hvad fik vi at vide? Der er sket nogle ændringer, der er lidt hist, som vi hellere må pille ved.

Er der nogen af de ærede ordførere, som har brugt kræfter på at fortælle medlemmerne af Folketinget og offentligheden, præcis hvad det er for overvejelser, vi gør os, hvad det er for problemer, vi slås med, og hvad vi mener om dem? Hvad er grunden til, at de månedlange forhandlinger ikke er afsluttet endnu? Er der nogen, der efter den her del af debatten har et klart indtryk af, hvad der foregår i forhandlingerne? Nej, der er ikke.

[Tinning]

Op det er ikke, som hr. Helge Sander nu prøver at bilde os ind, fordi det er meget teknisk. Jeg forlanger selvfølgelig ikke alle mulige tekniske ting og sager diskuteret her. Det kan vi udmærket gøre under almindelig del, bilagene i udvalget og sådan noget.

Det, jeg siger, er: hvorfor vil man ikke have en åben debat om de problemer, man sidder og bøvler med? Det er tydeligt, at det vil man ikke. Så siger jeg: når man ikke vil have det, vender man sig helt tydeligt imod det, den siddende statsminister sagde ved sin tiltræden, nemlig: det er meget vigtigt for denne regering at sikre, at debatterne føres i folketingssalen, så vi får lejlighed til at udveksle synspunkter indbyrdes og med oppositionen, så vi får en offentlig debat, og så vi får gjort op med korridorpolitikken, som han sagde.

Hvad sker der i dag? Man skriver under på korridorpolitik den ene gang efter den anden. Man skriver det oven i købet ned i en dagsorden. Det var det, jeg protesterede imod.

(Kort bemærkning).

Arne Melchior (CD):

Formanden gjorde tidligere i debatten et behjertet forsøg på at undgå det stigende misbrug her i salen af korte bemærkninger til at fordoble og tredoble ordførernes taletid. Det ser ikke ud til, at det har hjulpet, og derfor synes jeg, at heller ikke jeg kan holde mig tilbage fra at få den and, som hr. Tinning prøver at sælge her, i hvert fald en død og vingskudt and, endeligt begravet.

Ministeren redegjorde i sin svartale for, at der ikke kun er tale om forhandlinger mellem hybridnetpartierne, men at der er tale om undersøgelser, og at ministeren ikke ønskede at udtale sig om enkelte punkter – som han selv har sat en undersøgelse i gang af – før disse undersøgelses resultat foreligger. Enhver kan vistnok forstå, at det har intet at gøre med at undertrykke noget.

Vi kan i dag i en avis læse, hvad der står i en rapport, som efter sigende – jeg ved det ikke, man kan jo ikke tro på, hvad der står i aviserne – skal afleveres i fortrolighed til ministeren i morgen, og som også i morgen og i overmorgen skulle være fortrolig, indtil det måske er blevet forhandlet, eller hvad ved jeg. Der er en avis, der allerede mener at vi-

de, hvad den indeholder. På den slags løst pjat kan man ikke basere saglige forhandlinger.

Der er ikke for dette Ting under skiftende regeringer og efter forholdets natur noget unormalt i, at de partier, som har stået bag en lovændring, sætter sig sammen og drøfter, om de kan blive enige om at ændre den aftale, det forlig, de har indgået, før de så lægger det frem til forhandling i Folketinget. Der er al åbenhed. Enhver kan rejse enhver forespørgsel, stille spørgsmål, få samråd med ministeren, alting.

Men et parti eller et medlem af Tinget må vel så også selv om, hvorvidt det finder tidspunktet for debatten egnet. Man bestemmer vel for søren selv, hvad man vil svare på det, nogle spørger om, og hvornår man synes at tiden er inde til at meddele noget om undersøgelser, der ikke er afsluttet endnu.

Der er ikke fugls føde på den døde and.

Første næstformand (Knud Østergaard):

Jeg mener ikke, at »for søren« er til stede her i salen.

(Kort bemærkning).

Pia Kjærsgaard (FP):

Jeg må sige, at hr. Arne Melchior har ret, når han påstår, at det er svært for formanden at undertrykke den frie debat. Det må jeg give hr. Arne Melchior fuldstændig ret i. Det skal man da så sandelig heller ikke.

Jeg vil godt anfægte det, når hr. Arne Melchior siger, at man har ret til at stille en forespørgsel. Ja, det har man selvfølgelig. Man har ret som politisk parti til at stille en forespørgsel, men så må man da også forvente – specielt når man gør det i en sag, der har været så meget debat om som denne – at man får et nogenlunde anstændigt svar. Det er det, bl.a. hr. Tinning har anfægtet, og det gør jeg så sandelig også.

Det kan ikke nytte noget, at man stiller sig herop og siger: jamen nu er der altså nogle undersøgelser i gang. Det er blevet en dårlig vane for Folketinget, at enten nedsætter man nogle udvalg, eller også laver man nogle undersøgelser, og så kan man være temmelig sikker på, at der kommer ikke ret meget andet ud af den debat. Det synes jeg ærlig talt ikke er særlig rimeligt, når problemet er så

[Pia Kjærsgaard]

stort, som det virkelig er, selv om hr. Arne Melchior forsøger at bagatellisere det.

Første næstformand (Knud Østergaard):

Der er bedt om korte bemærkninger til hr. Tinning og hr. Arne Melchior, og derefter går vi over til ordførerrækkefølgen.

(Kort bemærkning).

Tinning (VS):

Det skal ikke dreje sig om røgningen af formandshvervet, det klarer formanden selv, men derimod om det meget interessante indlæg fra hr. Arne Melchior.

Når hr. Arne Melchior går op og forsøger at forklare, hvad den siddende minister i virkeligheden har sagt, så er det i sig selv interessant, og det er altid værd at følge nøje, også for ministeren.

Hr. Arne Melchior forklarer det, ministeren har sagt, med, at det er, fordi der er undersøgelser i gang. Så undrer jeg mig over én ting. Jeg undrer mig over, at hr. Arne Melchior har fremsat et forslag om motiveret dagsorden sammen med hr. Helge Sander og hr. Ikast og hr. Kofod-Svendsen og hr. Helge Mortensen og formentlig med ministerens billigelse, hvori disse undersøgelser slet ikke omtales. Hvis nu disse undersøgelser er hovedargumentet, og det skulle man tro – det vil formentlig ændre sig ved den næste korte bemærkning, for så finder hr. Arne Melchior på en ny undskyldning for ministeren, men indtil nu er det sådan, at undersøgelserne er hovedargumentet – hvad får så hr. Arne Melchior til at fremkomme med et forslag om motiveret dagsorden, hvor der slet ikke tales om undersøgelser?

Nej, så megen sammenhæng er der dog i det, hr. Arne Melchior foretager sig, at det ikke er det, der er forklaringen. Forklaringen er selvfølgelig den, som også står i forslaget om motiveret dagsorden. Det går ud på, at vi skal notere os to ting, og den ene er, at der allerede er foretaget nogle udvidelser i adgangen for andre end fællesantenneanlæg til at opnå tilladelse til egen oprettelse og drift af modtageudstyr for programstof fra kommunikationssatellitter. Fint nok, det noterer vi os så – det havde man såmænd ikke behøvet at lave en dagsorden om – jeg vil gerne notere mig, hvad der er foregået.

Derudover indeholder dagsordenen henvisning til én eneste ting, nemlig de igangværende forhandlinger om udvidet adgang osv., og det, som jeg sagde, og det, som jeg siger, og det, som stadig væk ikke er spor overraskende, men ikke desto mindre oprørende, det er, at hele det her show altså bliver besvaret med, at »vi sidder og snakker et andet sted«, og de gider ikke snakke her. Og det er det, jeg ikke kan lide.

(Kort bemærkning).

Arne Melchior (CD):

Jeg har hverken forklaret, hvad ministeren sagde, eller undskyldt ham. Jeg gentog faktisk bare, jeg mindede hr. Tinning om, hvad ministeren havde sagt, og det er vel inden for forretningsordenen og al rimelig debat.

Selvfølge kommer debatten, før en lov kan ændres, til at foregå i Folketinget – i salen og i udvalgene – men det er, som jeg også sagde det før, ganske normalt og fuldt naturligt og ville være en indskrænkning af friheden, hvis man gjorde det anderledes, end at partier, der har indgået en aftale, før de fremlægger forslag om ændring af den, naturligvis forhandler med hinanden, og når de undersøgelser, som er en forudsætning for de forhandlinger, ikke er tilendebragt, ja, så kan de naturligvis ikke give sig til at diskutere resultater, som de endnu ikke kender.

Dermed er jeg også inde på svaret til fru Pia Kjærsgaard. Fru Pia Kjærsgaard bliver ved med at fortælle, hvad der i juledagene og i ugerne før og i ugerne efter er blevet diskuteret. Fru Pia Kjærsgaard lever jo politisk af at se, hvad nogle aviser skriver, og hun er altid den første til så at indgive en forespørgsel om det, for så ved hun, at hun er aktuel, at hun har mediernes bevågenhed, og det er fru Pia Kjærsgaards udmærkede ret.

Men det er også andre folketingsmedlemmers og partiets ret at sige, at fordi en ting er aktuel i debatten, så lad blot debatten bølge. Det klæder os, og det klæder især en minister at sige: jeg vil ikke lægge mig fast på denne sag, før jeg har foretaget nye undersøgelser, som jeg finder påkrævede, og som et flertal i Folketinget oven i købet er enig med mig i at finde påkrævede, og jeg ønsker at overveje og kende resultaterne og gennemdiskutere dem og beslutte mig efter en grundig beslutningsproces, således at jeg ikke bli-

[Arne Melchior]

ver offer for stemninger, men således at en afstemning kan finde sted, efter at sagen er seriøst behandlet og gennemgået, inden man lægger sine forslag frem. Det er det eneste, befolkningen kan være tjent med. Det er både den billigste, den mest effektive og den mest rimelige og fuldt demokratiske fremgangsmåde.

Ingerlise Koefoed (SF):

Ja, og tænk hvis ministeren havde reageret sådan i juledagene! Tænk, hvis ministeren havde sagt: nu sætter vi os ned og snakker sammen om det her og ser, hvad vi kan finde frem til! Hvad gjorde ministeren, og hvad gjorde P&T? De for frem med bål og brand og med plomber og plomberinger, og hvad ved jeg, og dermed gavnede de jo ikke deres egen sag særlig meget. Jeg synes, det var rimeligt, at vi fik denne sag op i Folketinget.

Inden for SF har vi diskuteret hybridnettet mange gange, og vi har diskuteret det meget. Og da der var tale om, at man skulle have etableret et hybridnet, stillede vi nogle betingelser. Vi ønskede, at det skulle tilbydes til ens takster over hele landet. Vi ønskede, at det hurtigt skulle udbygges til lokalcentre, dvs. til centre med 150 husstande og derover. Vi ønskede, at der skulle være mulighed for meget lokal-tv. Der skulle være åbne kanaler og meget andet i hybridnettet.

Vi stillede i forbindelse med hybridnetforliget en lang række kulturpolitiske spørgsmål om mulighed for mindretalsbeskyttelse og mulighed for brugerindflydelse osv. osv., og vi fik uafbrudt det svar, at det her slet ikke drejede sig om tv, nej, det drejede sig om erhvervslivet og erhvervslivets store behov for at få udbygget telenettet, få udbygget hurtigheden og få udbygget lyslederne.

Vi spurgte så i erhvervslivet, og erhvervslivet sagde: nå ja, vi kan såmænd sagtens klare os mange år fremover; nu har vi fået digitaliseringen af telenettet, og der sker stadig nye udviklinger, så vi har såmænd ikke brug for, at der kommer et hybridnet. Vi prøvede så også at få oplyst under udvalgsarbejdet, om det var rigtigt eller ej, og vi fik nogle svar, der tydede på, at det var rigtigt, men det er klart, at når man er gået ind i og kæmper for en sag med nogle bestemte ord som »erhvervslivets behov« og derefter »tv-

brugerne«, så frafalder man ikke så nemt det, man har sagt, og det, man har hævdet.

Og sådan ser det jo også ud i dag, synes jeg. Forligspartierne har indgået et forlig, og de har det dårligt. De kan godt se, at det forlig er ved at falde fuldkommen til jorden, og at der ikke er nogen folkelig forståelse for at få gennemført det forlig. Det er jo ikke så rart at skulle erkende, at man har taget fejl, men det er faktisk godt en gang imellem at gøre det.

Jeg synes, det var på tide, at man nu sagde: det her, det går altså ikke; folk er ikke interesserede i at tilslutte sig det hybridnet på de betingelser, som de skal tilslutte sig det på, nemlig de markedsøkonomiske betingelser, som gør det meget dyrt nogle steder. Folk kan ikke forstå, når kommunikationssatellitterne svæver rundt oppe i luften med tv-programmer, som nogle mennesker – og det må de selv om – meget gerne vil se, at de så ikke kan få lov til at købe sig en parabol og tage det ned, uanset om de bor et sted, hvor telefonselskaberne har planlagt at der inden for en 2-årig periode skal komme et hybridnet, som de fællesantenneforeninger, der er dér, slet ikke har tænkt sig at tilslutte sig.

Det er jo en af de ting, man ikke kan forstå. Man kan ikke forstå, at man ikke selv må bestemme, om man vil tilslutte sig hybridnettet eller man ikke vil tilslutte sig det. Man kan i øvrigt heller ikke forstå, at hvis man bor et sted, hvor der endnu ikke er noget hybridnet, men hvor kommunen planlægger at man skal have et hybridnet, så kan man ikke mere bruge de antenner, som man selv har købt, til at nedtage tv i sin egen stue.

Der er ikke nogen forståelse for det her, og det synes jeg forligspartierne skulle mærke sig. Den går ikke. I bliver nødt til at tænke om igen. Det er blevet for dyrt, det er kun til tv, og erhvervslivet er ligeglåd med, om hybridnettet kommer eller ikke kommer. Og jeg skulle kende telefonselskaberne og P&T meget dårligt, om de ikke var kloge nok til at sige: hvis erhvervslivet har brug for udvidede teletjenester, ja, så får det naturligvis de udvidede teletjenester; det har vi de tekniske muligheder for at give det, uanset om vi får forbundet lyslederkablerne med fællesantenneanlæggenes koaksialkabler eller vi ikke gør det.

[Ingerlise Koefoed]

På et samråd, som SF havde indkaldt til i teknologiudvalget den 26. januar, fik vi også bekræftet af ministeren, at nettet kun er nødvendigt for, at man skal kunne se udenlandsk tv, og at erhvervslivet, hvilket vi har sagt længe – ikke i begyndelsen, men længe – sagtens kan klare sig uden.

Selvfølgelig er der nogle fordele ved hybridnettet. Det er bedre til lokal-tv, det er bedre til interessegruppe-tv, og det kan måske også transportere bedre tv-billeder. Det kan hjælpe på udbygningen af den vaklende danske kabelindustri, og det kan give arbejde til telefonselskaberne. Hvis man får hybridnettet, er det også nemmere at sikre brugerindflydelse i de store telefonselskabsejede fællesantenneanlæg og også i de kommunale, og det er nemmere at sikre mindretalsbeskyttelse i fællesantenneanlæggene ved programvalg. Det er nemmere at sikre, at der skal være en åben kanal, osv. osv. Det er nemmere at sikre, at nordisk tv også skal komme igennem hybridnettet.

Men hvis det var det, man ville, og hvis det var det, man havde ønsket, og hvis man havde ønsket at få udbygget nettet så hurtigt som muligt, måtte man også på en eller anden måde have sikret, at der var ens tilslutningspriser overalt i landet. For uden seertilslutning går det jo altså ikke, og seerne ved jo – og det kan de da ikke undgå at vide, bl.a. fordi parabol-selskaberne har lavet et kæmpefremstød og har gjort det i årevis – at hybridnettet ikke er den eneste mulighed for at se det udenlandske tv.

De har, som jeg antydede før, nok også meget svært ved at acceptere den forbuds- og politimentalitet, som har fået P&T til at skynde sig at plumbere parabolerne. Nu lyder rygter, at P&T vil give nogle en bøde på 50.000 kr., fordi de har sat parabol op, og det ved vi jo godt her at P&T ikke kan, men det er klart, at P&T kan få en domstolsafgørelse for det her. Men det lyder ikke rart for folk, at det er P&T, der skal gøre det, og man ved også godt, at nu kommer der et eller andet fra telefonselskaberne og P&T, hvor man opfordrer til en mere liberal politik på området – sådan som jeg har forstået de rygter, jeg har hørt i radioen her til morgen.

Jeg mener, at der kun findes én løsning på denne sag. Det er at give seerne det frie valg og så eventuelt også gøre hybridnettilslutning

gen billigere, hvis man stadig ønsker udbygning af hybridnettet. Det bliver så til sidst de stærkeste argumenter for hybridnettet eller for parabolantenneerne, der sejrer, og foreløbig vil jeg nok sige, at P&Ts og telefonselskabernes og trafikministerens argumenter for tilslutning til hybridnettet ikke synes at have kunnet overbevise nogen om dets nødvendighed.

Jeg skal derfor på vegne af Det Radikale Venstre og SF fremsætte følgende:

Forslag om motiveret dagsorden.

»Idet Folketinget opfordrer regeringen til at give tv-seerne frit valg imellem modtagelse af udenlandsk tv via hybridnettet eller via parabol, går tinget over til næste sag på dagsordenen.«

(Dagsordensforslag nr. D 31).

Første næstformand (Knud Østergaard):

Der er nu fremsat følgende forslag om motiveret dagsorden: (se ovenfor). Også dette forslag indgår nu i forhandlingen.

Lone Dybkjær (RV):

Formandens ansigtsudtryk, da formanden læste det af Socialdemokratiet på vegne af Socialdemokratiet og regeringspartierne stillede dagsordensforslag op, kommer jo desværre ikke med i Folketingstidende. Det er lidt ærgerligt, fordi det måske var den hurtigste måde og dermed den mest papirbesparende måde at kommunikere ud på, at dagsordensindholdet var lig med nul.

Hr. Ikast sagde i sin ordførertale, at det ikke var nogen skade til med en forespørgselsdebat. Nej, det kan man selvfølgelig godt sige, men det forudsætter nu, i hvert fald på det personlige plan, at man ikke har noget andet og bedre at tage sig til, ikke? Det kan man så se bort fra i denne sammenhæng, men hvis man lidt mere objektivt kigger på det, så forudsætter det dog, at der kommer et par enkelte nye oplysninger frem, og det kan man jo ikke sige at debatten indtil videre har været præget af.

Man kan så yderligere sige, at også her synes vi åbenbart at være hærget af fortrolige rapporter. Denne gang kommer rapporten altså frem, efter at vi har haft en debat i Folketinget, hvor den sidst kom frem efter, at

[Lone Dybkjær]

også en regering endelig havde drøftet sig frem til et resultat.

Det mest interessante i denne sag er derfor nok, om der så skal udnævnes endnu en klaptorsk, og så, om det hedder »klapptorsk«, »klaptorske« eller blot »flere klaptorsk«. Under alle omstændigheder har man, når man følger debatten, en eller anden fornemmelse af, at det, regeringspartierne har iført sig sammen med Socialdemokratiet, er den berømte klaphat. Så står man her og klapper ad de øvrige partier, der munter sig med at prøve på at spørge, hvad det egentlig er, der foregår i forbindelse med denne debat. Noget at vide får vi i hvert fald ikke.

Ministeren prøvede så at holde en lang tale, og jeg synes, at hybridnetsagen mere end nogen andre sager er præget af sort snak. Det er åbenbart simpelt hen umuligt for en minister at gå på talerstolen og sige noget som helst, der er forståeligt, hvis ikke man sidder dybt begravet i papirerne. Man må håbe, at de, der sidder dybt begravet i de tekniske papirer, forstår, hvad det er, der foregår, men rent folkeligt må man altså sige at det er helt umuligt. Derfor tror jeg, at det simpelt hen er meningen, at det her skal være sort snak, for jeg tror godt, det kunne kommunikerer. Sort snak, indtil forligspartierne har fundet ud af, hvad det er, de vil mene om denne sag, og her er jeg fuldstændig enig i det, hr. Tinning har sagt. Det er utroligt, at man vil drøfte sig frem indbyrdes og ikke undervejs måske kunne åbne en lille smule for, hvad det egentlig er for noget, man vil nå frem til.

Jeg synes faktisk ikke, der er megen basis for at bruge så frygtelig meget mere tid på denne debat. Jeg kan i øvrigt henvise til, hvad fru Ingerlise Koefoed har sagt. Min opfattelse af, om det kan lykkes at få noget frem ved sådan en debat, er i modstrid med fru Pia Kjærsgaards, for det er helt åbenbart, at regeringspartierne og forligspartierne i det hele taget ikke har i sinde at sige noget som helst. Det er også helt åbenbart, at der ikke vil blive rettet et komma i det, de i øvrigt sidder og forhandler sig frem til, som følge af denne debat, og derfor er der vel ikke megen grund til at bruge ret meget mere tid på den.

I øvrigt kan vi så henvise til, hvad vi har skrevet i forbindelse med selve aftalen om hybridnettet, og sige: hvad sagde vi?!

(Kort bemærkning).

Pia Kjærsgaard (FP):

Ja, hvad sagde vi?! Det er vi nogle stykker der godt kunne sige, men når man rejser en sådan debat, er det selvfølgelig, fordi man godt vil have nogle oplysninger, og jeg kan så give fru Lone Dybkjær ret i, at det har været meget, meget svært at få i dag.

Det, som det i virkeligheden drejer sig om i denne debat, er, at regeringen – og Socialdemokratiet, det må vi endelig ikke glemme; nu har vi skudt meget på regeringen, men Socialdemokratiet har jo også været med i dette forlig – simpelt hen ønsker at sylte, hvad det er, der egentlig er sket.

O.k., det er så klart for enhver, men det, jeg så kan angribe – og det vil jeg have lov til at angribe, og jeg kan se på hr. Svend Heiselberg, at han er klar over, hvad der kommer nu – det er, at nogle af forligspartiernes medlemmer går rundt og siger noget andet end det, de har været med til at stemme for i folketingsalen. Det er altså uærligt, og det er hyklerisk.

Hr. Svend Heiselberg har ordret sagt, at det var noget skidt med den hybridnetlov – ordret, jeg har udklippet, hr. Svend Heiselberg, hvis der er nogen, der skulle være i tvivl, og det er ikke dementeret, så jeg går ud fra, at det er rigtigt, hvad hr. Svend Heiselberg er citeret for at have sagt. Hr. Ivar Hansen har været ude med nogenlunde de samme udtalelser, og det er det, jeg anfægter. Man går og siger noget udadtil til befolkningen, og så er man ellers flintrende ligeglad med, hvad man foretager sig her i folketingsalen.

Det har været fremme fra nogle af forligspartiernes medlemmer, at de ikke vidste, hvad de stemte om. Jamen det må de så vide i dag. De må vide på nuværende tidspunkt, hvad det drejer sig om, og så kan de ikke stemme for den mærkværdige dagsorden, som man faktisk skal læse tre gange, før man finder ud af, hvad der i virkeligheden står, og som regeringspartierne og Socialdemokratiet i skøn forening har fremsat. Det er uærligt, og det er hyklerisk, så det batter.

(Kort bemærkning).

Svend Heiselberg (V):

[Svend Heiselberg]

Jeg vil gerne sige til fru Pia Kjærsgaard, at jeg egentlig ikke har sagt, at det var noget tåbeligt noget, at vi skulle have hybridnet. Jeg synes, at de, der ønsker at få hybridnet, skal have hybridnet. Men det, jeg har sagt var tåbeligt, er, at man ville påtvinge folk at tilslutte sig hybridnettet, og at de ikke må bruge parabolantener. Jeg mener faktisk, at det er tåbeligt, at vi har indført en sådan lovgivning, og det har jeg tilladt mig at give udtryk for. Men jeg har også fået den forståelse, at det er tanken og meningen, at man vil ændre ved den beslutning, og det sætter jeg foreløbig min lid til.

Men jeg synes alligevel, at det er godt, vi har fået den debat. Det er godt, vi har fået den, fordi befolkningen jo klart har givet udtryk for, at det, man ønsker, er at have frihed, og at man ikke vil lade sig påtvinge alle mulige ting – netop det, at man også ønsker ytringsfriheden, sådan at man har mulighed for at se noget alternativt tv, at man ikke skal påtvinges dette ensidige og socialistiske tv, som vi bliver præsenteret for aften efter aften i det tv, som vi har nu. (*Munterhed*). Derfor synes jeg, det er udmærket, at folk reagerer sådan, som de har gjort.

Jeg håber på, at regeringen og Socialdemokratiet, der har lavet denne aftale, også vil finde ud af, at det, man skal, er at følge befolkningens ønsker. Det er derfor, man må håbe, at den dagsorden, som regeringen har foreslået, også vil vinde forståelse.

(Kort bemærkning).

Ingerlise Koefoed (SF):

Jeg kan ikke forstå andet, end at hr. Svend Heiselberg er fuldkommen enig i det dagsordensforslag, som vi har fremsat. Hr. Svend Heiselberg siger, at de, der vil tage tv via hybridnet, må gøre det, og at de andre må have lov til at se det på en anden måde, med parabler og sådan noget. Det er jo præcis det, vi opfordrer til i den dagsorden, der er foreslået af Det Radikale Venstre og SF, så jeg håber, at hr. Svend Heiselberg vil bede om at blive frit stillet ved den kommende afstemning og stemme for vores dagsorden.

(Kort bemærkning).

Pia Kjærsgaard (FP):

Jo, hr. Svend Heiselberg, men det, det drejer sig om, er jo frivillighed eller tvang, og der bliver ikke mindre tvang i den dagsorden, som jeg godt vil vædde ti stegte rødspætter på at hr. Svend Heiselberg i sidste ende stemmer for, hvis ikke han lige kan nå at komme ud på toilettet eller noget i den retning.

Det, det drejer sig om, hr. Svend Heiselberg, er i og for sig ikke hybridnettet, for vi har ikke i Fremskridtspartiet noget imod hybridnettet som sådant. Det, vi har noget imod, er, at folk bliver tvangsindlagt til hybridnettet, for det er jo i virkeligheden det, der sker. Når man nu ifølge denne rapport, som er sivet, vil give mulighed for, at man kan få lov til at opsætte parabolantener, jamen hvad så, når hybridnettet kommer? Hvad gør man så? Skal man så ud og slås med folk, der har fået ret til det, for nu bliver de tvangsindlagt til hybridnettet?

Og hvem skal betale? Det er jo også det, det drejer sig om. Det er hundedyrt med det hybridnet, og det er det ikke, hvis man selv kan få lov til at råde.

(Kort bemærkning).

Tastesen (S):

Hr. Svend Heiselberg blandede en uvedkommende ting ind i debatten, nemlig Danmarks Radio, men det var en interessant bemærkning, hr. Svend Heiselberg kom med, nemlig »dette ensidige og socialistiske tv«, og det er altså Danmarks Radio, hr. Svend Heiselberg mener.

Nu ved vi jo udmærket godt, at hr. Svend Heiselberg er en enspænder i Venstres folketingsgruppe, men hvis hr. Helge Sander, der i dette spørgsmål er Venstres ordfører, vil tage ordet, vil det være ganske interessant at høre, om det virkelig er dækkende for en generel opfattelse i partiet Venstre, for så er der altså grund til at være meget betænkelig.

(Kort bemærkning).

Svend Heiselberg (V):

Jeg vil gerne sige, at i Venstre har vi ikke den ordening, at vi skal spørge hinanden om, hvad vi mener, og hvilken opfattelse vi har.

Jeg har klart givet udtryk for, hvilken opfattelse jeg har, og min opfattelse er, at vi har et ensidigt og socialistisk tv, og det er

[Svend Heiselberg]

også det, vi oplever, når tv-socialisterne løber rundt på gangene herinde og laver propaganda imod regeringen på alle mulige måder sammen med oppositionen.

Arne Melchior (CD):

At en tidligere formand for en stor fiskeriorganisation sikkert også kan svømme, kan jo ikke undre nogen, men hr. Svend Heiselberg har altså i dag på ny demonstreret sit absolutte primat som Venstres store frisvømmer, og det kan man jo både ønske ham og partiet til lykke med. Det er kedeligt, at han ikke vidste, hvad han stemte for, da han stemte, men det har vi jo hans egne ord for at han ikke gjorde, og det er så værst for ham selv. Partiet klarer det jo nok.

Må jeg så gå over til debatten og sige, at intentionerne bag hybridnetaftalen og målet i denne aftale og denne beslutning efter CDs og min egen mening står fuldstændig uændret klart fast. Dette at fremskynde det bredbåndsnet, som jo under alle omstændigheder kommer, er jeg ikke et sekund i tvivl om er noget af det vigtigste, som Folketinget overhovedet har besluttet i en årrække, når vi ser længere tid frem, når vi ser på de rige muligheder for borgerne, for virksomhederne, for organisationerne, for erhvervslivet, for samfundet, som denne nye teknik, altså kombinationen af glasfiberteknikken og digitalteknikken, vil komme til at give. Jeg har før fra denne talerstol sammenlignet denne udvikling, denne fredelige revolution, med den, der kom os til gode med elektricitetens indførelse. Jeg er derfor ikke spor i tvivl om, at det for hele samfundet og alle dets medlemmer er en stor fordel, og at det også teknologisk, hvor vi jo ikke altid er på forkant her i landet, er en meget stor fordel, at det tidspunkt, hvor bredbåndsnettet med alle dets rige muligheder dækker Danmark, fremskyndes gennem hybridnettet.

Dette står altså fast. Det hindrer jo ikke, at man kan justere. Inden for teknikkens verden sker der jo, som også en tidligere taler har været inde på, ting i rask følge, og man skal selvfølgelig ikke være halsstarrig og sige, at sådan sagde vi i 1985 og så kan vi ikke sige noget andet i 1987. Det er klart, at justeringer altid kan drøftes, og sådan er det nu mellem forligspartnere. De skal være enige om det, og derfor er det en ganske naturlig

rækkefølge, at før eventuelle lovforslag, i hvert fald fra den side, forelægges Folketinget, altså ændringer til den eksisterende lov, skal de vel have lov til at drøfte det.

Hr. Tinning og fru Pia Kjærsgaard kan jo fremsætte deres egne forslag. Det er så nemt bare at formulere et spørgsmål og så kræve, at alle så skal sige deres endelige og uforbeholdne mening om den ting på det tidspunkt, hvor det passer en anden. Hvis de selv har forslag at fremsætte, kan de jo bare gøre det. De fem partier bag aftalen om hybridnettet vælger naturligvis selv tidspunktet for, hvornår de er klar til eventuelt at justere den lovgivning, som de med et stadig eksisterende flertal står bag.

I den offentlige debat, som jo går mere på stemninger end på afstemninger, som jeg før tillod mig at sige, sidestilles dette: enten har du parabolantenne, eller også er det hybridnet, og det ene koster så meget, og det andet koster så meget. Det tilsløres fuldstændigt, at der er tale om helt forskellige varer, helt forskellige tilbud, helt forskellige muligheder. Derfor er en prissammenligning mellem disse to ting totalt fordømmende og meningsløs.

Men jeg indrømmer, at også jeg har den opfattelse, at indsælgningen af, hvad det drejer sig om, har været for dårlig. Der har været gjort mange bestræbelser, der har også været gode tiltag, men det har hverken i annoncerne eller i andre former for oplysning været heldigt, at befolkningen fortsat har det indtryk, at man sætter lighedstegn mellem en parabolantenne og en tilslutning til hybridnettet, og det vil jeg opfordre ministeren til at søge forbedret med de muligheder, han måtte have.

Fru Ingerlise Koefoed nævnte, at erhvervslivet ikke var så interesseret. Nu skal erhvervslivet jo ikke bestemme, men selvfølgelig skal vi andre ikke henvise til erhvervslivet, hvis det hævder noget andet. Det gør det imidlertid ikke. Det, erhvervslivet siger, er, at i løbet af de næste 5-7 år klarer de det nok. Men det er helt oplagt, at hvis vækstsamfundet fortsætter, vil det efter den periode, der cirka er forudsat til gennemførelsen af hybridnettet, være en nødvendighed at få det, og det mener man også i erhvervslivet – som jo sådan set ikke kan tale med én tunge; det er jo et mangenunget væsen, dette erhvervsliv.

Jeg vil gerne takke for ministerens tale. Jeg synes ikke, at den var uklar, og den var

[Arne Melchior]

især ikke uklar på det punkt, som både hr. Tinning og fru Lone Dybkjær angreb, for ministeren læste jo et brev op, han har skrevet en eller anden dato i januar, og hvori han sagde, at det var hans hensigt med disse undersøgelser og forhandlinger, der nu er i gang – hvis man kommer til det resultat at ønske ændringer – at fremsætte forslag til ændringer i indeværende samling.

Det må jo så være det, der er tidspunktet, hvor kulegravningen ad Folketingets normale kanaler og med de normale arbejdsmetoder foregår, og det er da klart ministerens ret, ja pligt, at vælge dette tidspunkt selv, nemlig når han har tilendebragt sine forberedelser, og ikke på et tilfældigt tidspunkt, fordi der på et eller andet tidspunkt af Stofa og andre er organiseret en læserbrevsstorm – og vi har jo forskellige PR-agenters ord for, at sådan foregår det. Skulle det kunne tvinge en regering og et Folketing til at sige, at nu skal det afgøres i dag frem for at afgøre det om nogle måneder, når undersøgelserne er foretaget? Der har både i Tower Air-sagen og i miljøsa-gen og i vejrtjenestesammenlægningssagen været eksempler nok i denne vinter på, at vi reagerer alt for meget på bølger af stemninger og ikke giver os den nødvendige tid til at gå i dybden med sagerne og så forelægge dem til afstemning, når de er undersøgt og gennemarbejdet.

Så skal jeg blot sige et par ord om Fremskridtspartiet. Hr. Dohrmann var også heroppe og brillere, lige efter at hans eget partis ordfører havde haft ordet, for han skulle nu spore debatten ind på rette spor, sagde han. Jo, det gjorde han jo også ved juletid. Da lod han sig forære en antenne af et firma, som havde interesse deri – ikke af en kreds af borgere, som han usandfærdigt fremstillede det dengang for offentligheden, nej, fra et firma, der er merkantilt interesseret – og den blev opstillet i strid med loven.

Hr. Dohrmann kunne, hvis han havde fulgt loven, have fået tilladelse til at opsætte den, fordi han jo bor et sted, hvor der ikke er forudset hybridnet inden for de kommende 24 måneder. Derfor havde det altså kostet ham fem minutters arbejde og et frimærkes pris at være en lovyldig borger. Men hr. Dohrmann foretrækker at provokere, og det har jeg ikke noget imod; men at provokere ved ulovligheder, det har jeg noget imod.

Men det er jo anden gang alene i denne samling, at vi oplever dette fra Fremskridtspartiet. Det er ikke mange måneder siden, fru Pia Kjærsgaard stod her og sagde, at hun ville blæse højt og flot på, hvad Folketinget vedtog af eventuelle rygeforbud; hun ville sandelig bryde loven og ryge, hvor det passede hende, også selv om det var i strid med loven. Og jeg mindes vist ikke helt galt, at da vi havde fartgrænsedebatten her i Folketinget, fik vi samme melding fra Fremskridtspartiet.

De tager loven i egen hånd, og de kører med den fart, der passer dem og ikke Folketingets flertal. De ryger, hvor det passer dem, og de opstiller parabolantenne i strid med loven. Det skulle være det nye fremskridt! Kære venner, jeg råder dette parti til at tage navneforandring til »Lovbryderpartiet«. Hvis det virkelig skulle være et fremskridt for vort samfund, at enkeltpersoner, oven i købet valgte tillidsfolk, tager loven i deres egen hånd, ja, så hører de til i kachotten og ikke i Folketinget.

(Kort bemærkning).

Tinning (VS):

Jeg vil godt takke hr. Arne Melchior for den fremragende tale, han holdt om vilkårene for en minister for offentlige arbejder, om de forskellige sager, som kører, og hvordan de skal tackles. Det synes jeg er fint, for når hr. Arne Melchior taler om alt muligt andet end forespørgslen, så er det da i det mindste underholdende.

Når hr. Arne Melchior derimod taler om det, sagen faktisk drejer sig om, ville det tjene i hvert fald sagen – uden at jeg i øvrigt skal blande mig i det – og også hr. Arne Melchior bedst, hvis han helt lod være med at sige noget. Sagen er jo, at det, der er regeringspartiernes og Socialdemokratiets holdning i dag, er, at de ikke ønsker denne debat. Den fuldstændig på én og samme tid enestående og latterlige dagsorden, man har foreslået, og som handler om, at vi sidder og snakker et andet sted – og lad så være med at forstyrre! – fortæller jo egentlig, hvad Socialdemokratiets og regeringspartiernes holdning til forespørgslen i dag er.

Konsekvensen ville derfor være, at man lod være med at tage ordet. Så kunne vi blive færdige, og så kunne man fortsætte linjen

[Tinning]

stik imod statsministerens linje, den linje, der går ud på at sidde og forstærke korridorforhandlingerne.

I stedet skal vi nu høre fra hr. Arne Melchior, at fru Pia Kjærsgaard og hr. Tinning jo bare kunne fremsætte deres egne forslag, og så kunne de jo få deres debat. Jamen så vil jeg godt spørge hr. Arne Melchior: hvis vi var kommet med et forslag i dag, forestiller hr. Arne Melchior sig så, at vi havde fået én eneste ting mere at vide, end vi gør i denne form? Nej!

Jamen så synes jeg, hr. Arne Melchior skulle bestemme sig: er linjen, at ministeren selv bestemmer, hvornår ministeren vil diskutere og med hvem, og det er hr. Arne Melchiors linje, det er ministerens linje, og det er Socialdemokratiets linje, også da Socialdemokratiet var i regering: man tager folketingsdebatter, når det passer én, man tager korridorforhandlingerne, når det passer én? Det, jeg kritiserede, var, at statsministeren engang bildte os ind, at nu skulle det til at være anderledes. Det er det ikke, og derfor synes jeg, det ville klæde hr. Arne Melchior at sige: det er overhovedet ikke blevet spor anderledes, det skal det heller ikke være; derfor gider jeg ikke sige mere.

(Kort bemærkning).

Ingerlise Koefoed (SF):

Da vi i sin tid diskuterede hybridnetforslaget, var hr. Arne Melchior jo minister for offentlige arbejder, og da kørte man også argumentationen med erhvervslivet. I et samråd i teknologiudvalget, i et lukket møde, hvor man jo godt kan sige, hvad man gerne vil sige, spurgte jeg ministeren, om jeg kunne få nogle eksempler på folk fra erhvervslivet, som havde ytret stor interesse for hybridnettet. Jeg kunne ikke få ét. Jeg kunne få at vide, at der var mange, der var interesserede, men når jeg spurgte: hvem, må jeg bede om bare et enkelt navn? kunne jeg ikke få ét eneste navn.

Jeg vil godt spørge igen i dag. Nu ved erhvervslivet, at det ligger dernede på gulvet, det dér hybridnet, og er helt indviklet. Hvor mange henvendelser er der kommet til forligspartierne fra det pulveriserende erhvervsliv om, at nu skal vi nok være der, nu skal vi nok hjælpe jer med at få det til at køre? Ikke én, mig bekendt, for så meget sover pressen

næppe i dette land, at vi ikke havde fået det at vide, hvis der var gået nogle hemmelige breve til det hemmelige udvalg om, at man nok skulle aftage, hvad vi fik lavet.

Det er en gasset argumentation, den med erhvervslivets behov, og jeg mener stadig væk, at hvis erhvervslivet får brug for udviklet teleservice, så skal telefonselskaberne og P&T nok være der og skaffe dem den – uanset hybridnet eller ej.

(Kort bemærkning).

Dohrmann (FP):

Hvis hr. Arne Melchior kun udtalte sig om de ting, han havde forstand på, så tror jeg faktisk aldrig vi havde set hr. Arne Melchior på talerstolen her.

Tag nu f.eks. hr. Arne Melchiors påstand om, at jeg skulle have fået en parabolantenne af et firma. Det er 100 procent usandt. Jeg har fået en parabolantenne stillet til rådighed af en antenneforening, ikke af et firma, hr. Arne Melchior. Jeg siger det blot, fordi man godt kunne forestille sig, at med alle de tilladelser, man skal have til både det ene og det andet, kunne der meget nemt ske det, at hvis hr. Arne Melchior oven i købet begyndte at sætte navn på det firma, ville man fra myndighedernes side måske begynde at stille lidt strengere krav til det pågældende firma, som hr. Arne Melchior eventuelt dømte til at have foræret mig en parabolantenne.

Men på den anden side kan jeg da godt forstå, at hr. Arne Melchior snakker udenom og helst vil snakke om alt muligt andet pjat, for hr. Arne Melchior var jo den ansvarlige minister. Det er jo hr. Arne Melchior, der er både far og mor til den hybridnetslov, der eksisterer.

Endelig vil jeg gerne sige med hensyn til hybridnettet som helhed, at vi har intet imod hybridnettet. Men hvorfor i alverden skal tv-seerne blandes ind i hele hybridnetshalløjet? De er kun kommet med af én eneste grund, og det ved hr. Arne Melchior formentlig godt, nemlig fordi de skal betale. Det er den eneste grund, der findes.

Når man taler om frihed til både det ene og det andet, skal man bare lige tænke på én eneste ting – selvfølgelig også set i relation til, at man ikke kan få lov til at opstille en parabol og tage det frit ned – nemlig at man vil tvinge folk til at betale. Derfor mener jeg

[Dohrmann]

også, hr. Arne Melchior – CD har jo også socialministerposten – at hybridnettet jo er ensbetydende med, at mange, mange af dem, der ikke har de store indkomster, blive afskåret fra at blive tilsluttet og derved udelukkes.

(Kort bemærkning).

Pia Kjærsgaard (FP):

Uanset hvor meget man forsøger at afspore debatten, og det gør man jo, i hvert fald fra både regeringspartierne og Socialdemokratiet side, så prøver vi andre altså at vende tilbage til debatten igen. Det må være det, det drejer sig om.

Og så også hvad debatten skal dreje sig om, som jeg var inde på i mit forrige indlæg. Jo, jeg skal bestemme, hvornår den skal finde sted, hvis jeg anmelder en forespørgselsdebat. Og det gør jeg, vil jeg godt sige til hr. Arne Melchior, hvis der er nogle ting, der rører sig, for det var hr. Arne Melchior inde på i sit første indlæg, hvor han sagde, at så snart der var ballade om nogle ting, så kunne man regne med, at fru Pia Kjærsgaard ville rejse en forespørgselsdebat. Ja, det kan man godt regne med, og det må faktisk være min opgave her i Tinget. Hvis der er et eller andet, der rører sig, hvis der er interesse for nogle ting, hvis jeg synes, regeringspartierne og Socialdemokratiet eller andre har lavet en fejl, jamen så har jeg min soleklare ret til som folketingsmedlem at henvende mig til en minister og afæske ham en forklaring, som der vistnok står i Folketingets forretningsorden. At det er meget, meget svært mange gange, det er så en anden problematik.

Men det, det også drejer sig om, er priser. Jeg skal henvise til en pressemeddelelse fra Glentevejs Antennelav i Odense, som jeg går ud fra at regeringspartierne og Socialdemokratiet også har set. Den påviser, at det koster 2.800 pct. mere ved hybridnettet end ved egen modtagning. Det er immervæk et beløb. Det er stadig væk den prisforskel, der er, vi anfægter fra Fremskridtspartiets side. Hvad med den sunde, den fri konkurrence? Det ved jeg godt Socialdemokratiet ikke er så begejstret for, men regeringspartierne siger da i hvert fald, at det er det, de går ind for: den sunde, den fri konkurrence.

Så vil jeg godt allerede på nuværende tidspunkt sige, at jeg trækker min dagsorden. Fremskridtspartiet kan tilslutte sig den dags-

orden, der kom fra Det Radikale Venstre og Socialistisk Folkeparti. Vi går fuldt og helt ind for den frihed, der ligger i den dagsorden, og kan der komme flere stemmer til den – og det kan jeg jo regne ud at der gør – så tager vi vores tilbage og stemmer for den dagsorden, der er stillet af Det Radikale Venstre og Socialistisk Folkeparti.

Første næstformand (Knud Østergaard):

Det af Pia Kjærsgaard (FP) fremsatte forslag om motiveret dagsorden, nr. D 29, er taget tilbage.

Ønsker nogen at optage det? (Ophold). Da det ikke er tilfældet, er det bortfaldet.

(Kort bemærkning).

Svend Heiselberg (V):

Jeg skal blot til den lidt ophidsede tidligere trafikminister sige, at det er da rigtigt, at jeg har ændret mening i nogle forhold vedrørende loven om hybridnet. Det har jeg gjort, bl.a. fordi erhvervslivet ikke viste sagen den interesse, som vi troede det ville gøre. Men jeg synes, det er rigtigt og godt, at vi får et hybridnet. Det, som jeg har givet udtryk for at jeg mener vi skal ændre, er, at vi skal lade folk have lov til at have parabolantenne, hvis de ønsker det. Er hybridnettet bedre end en parabolantenne, skal folk nok tilslutte sig hybridnettet.

Men jeg kan konstatere, at den tidligere trafikminister også må have ændret opfattelse, for ellers ville den tidligere trafikminister vel ikke være medforlagsstiller til en dagsorden, som åbner mulighed for at ændre standpunkt.

(Kort bemærkning).

Arne Melchior (CD):

Det er svært at besvare fem korte bemærkninger i én. Jeg skal sige til hr. Svend Heiselberg, at jeg aldeles ikke er ophidset, jeg er bare ganske almindelig glad og begejstret og fornøjet; jeg ønsker ikke for hr. Svend Heiselberg at møde mig, når jeg er ophidset.

Må jeg dernæst sige til hr. Tinning og fru Pia Kjærsgaard, at det er ganske rigtigt, at et flertal i Folketinget altså ikke ønsker en realitetsdebat i dette øjeblik om en sag, der er til undersøgelse og overvejelse, og det er fuldstændig relevant – hvis vi ikke havde taget

[Arne Melchior]

ordet, som hr. Tinning nu siger, så havde vi været arrogante og uhøflige osv. – derfor går man så langt, som man er på det tidspunkt i sine overvejelser, og tager forbehold for det, der stadig væk er til undersøgelse. Det er den eneste sobre, saglige og relevante måde at bære sig ad på, og det behøver hr. Tinning ikke at gentage i, jeg tror fire indlæg, hvor han sagde nøjagtig det samme.

Dernæst vil jeg sige til fru Ingerlise Koefoed, at hun husker dårligt. Jeg kan ikke med den tid, der til rådighed, når man skal være til stede her, finde det frem, men jeg er i stand til at vise fru Ingerlise Koefoed, at der i fjor efterår var en debat, hvor nogle fra erhvervslivet sagde: vi har ikke brug for denne ting. Så rykkede både Industrirådet og en række store erhvervsledere ind i debatten i en række aviser og erklærede sig uenige med den ene erhvervsleder, som havde sagt, at de kunne klare sig uden. Det kan fru Ingerlise Koefoed sikkert få dokumentation for på Folketingets bibliotek, ellers kan vi hjælpes ad med at finde det.

For øvrigt er det altså ikke erhvervslivet, der skal give lovene og træffe disse afgørende beslutninger her i samfundet. Da man havde Storebæltsdebat i midten af 1970erne, var Industrirådet endnu ikke kommet så langt, at det gik ind for en fast Storebæltsforbindelse, men Folketinget var faktisk allerede i 1973 kommet så langt, og Industrirådet kom til samme resultat, da vi kom til midten af 1980erne. Så det er vel ikke nogen skade til, hvis Folketinget en gang imellem er på forkant af udviklingen.

Så sagde hr. Dohrmann noget om, hvad jeg ikke har forstand på. Det er jeg enig med ham i; det er en meget lang liste, men han er bare ikke i stand til at skrive den, så det skal han holde sig fra. At jeg er far og mor til hybridnetloven, kunne jeg godt vedkende mig, hvis det var rigtigt, jeg ville ikke genere mig eller skamme mig over det – jeg ville være stolt af det – men det er naturligvis Folketingets store flertal og de fem partier, der ligger bag det, der har både æren og ansvaret for det. Jeg er én person blandt disse ca. 140, og jeg er glad for sammen med de ca. 139 andre at have truffet en fornuftig beslutning, som vi naturligvis må justere undervejs, efterhånden som vi lærer nye ting.

Kofod-Svendsen (KRF):

Jeg skal fatte mig i korthed og vil begynde med at takke ministeren for den redegørelse, vi har fået.

For det andet har jeg med interesse bemærket SFs liberalisme og den nye alliance mellem SF og Fremskridtspartiet; det var da en meget interessant nyskabelse.

For det tredje vil jeg sige, at hensigten bag hybridnettet er rigtig. Kristeligt Folkeparti mener, at vi her har en, skal vi sige overgangsløsning til det færdige bredbåndsnet. Men med den teknologiske udvikling, som vi ser på så mange områder, er der naturligvis også her brug for nogle justeringer, og det er der forhandlinger i gang om. Jeg er overbevist om, at den målsætning, som er formuleret i hybridnetaftalen, vil blive videreudviklet og forbedret under hensyn til de teknologiske behov osv., som der måtte være.

(Kort bemærkning).

Pia Kjærsgaard (FP):

Man var tilbøjelig til at tro, at det var en kort bemærkning, hr. Kofod-Svendsen havde bedt om, men det var altså en ordførertale.

Jeg vil lige anholde, hvad der bliver sagt om en ny alliance mellem Det Radikale Venstre, SF og Fremskridtspartiet. Vi har ikke nogen fine fornemmelser. Jeg er sådan set ligeglad med – og det ved hr. Kofod-Svendsen også – hvilke partier der fremsætter lovforslag, beslutningsforslag eller dagsordener. Så længe der ligger noget fornuftigt i det, synes jeg ikke, det gør noget, at man finder sammen om tingene. Og så skal jeg da kun beklage, at regeringspartierne og Socialdemokratiet så tit finder frem til tingene, men det er jo desværre ikke nogen ny alliance, og det synes jeg hr. Kofod-Svendsen burde beklage mere.

Første næstformand (Knud Østergaard):

Jeg skal her afbryde forhandlingen og udsætte mødet. Det genoptages i dag kl. 13.00.

Mødet udsat kl. 11.55

Mødet genoptaget kl. 13.00

Forhandlingen genoptoges.

Tinning (VS):

[Tinning]

Som jeg har sagt det før i denne debat, er det en helt igennem latterlig forestilling, og jeg skal ikke gøre meget for at forlænge den.

Jeg skylder hr. Arne Melchior et svar, som han kan få via de grønne hæfter, nu da han ikke er her. Hr. Arne Melchior sagde, synes jeg, egentlig prisværdigt klart i sit afsluttende indlæg før frokosten, at der hverken hos Socialdemokratiet eller i regeringspartierne findes et øje, som ønsker en realitetsbehandling af denne sag i dag.

Så vil jeg gerne give hr. Arne Melchior et godt råd. En anden gang, når der bliver rejst en forespørgsel, hvor regeringspartierne og Socialdemokratiet eller andre, de har et flertal sammen med, ikke ønsker en realitetsbehandling af sagen, kunne vi så ikke få indført en arbejdsform, der består i, at denne flok, som alligevel ikke gider snakke om det, der er på dagsordenen, sender en enkelt op, fremsætter afværgedagsordenen, går ned igen og sparer os for resten? Hr. Arne Melchior var bange for, at han ville blive beskyldt for at være arrogant og hovmodig eller sådan noget, hvis de havde afvist at tage ordet. Overhovedet ikke – ikke fra min side i hvert fald. Jeg mener tværtimod, det er direkte uforskammet at lade, som om man ønsker at deltage i en debat, når realiteten alligevel er, at man ikke ønsker at sige noget som helst, og at det derfor er én lang opvisning fra de borgerlige ordføreres og hr. Helge Mortensens side i, hvordan man holder taler uden at sige noget. Vi ved jo alle sammen, at er der et sted, hvor man ikke behøver at holde kurser for folk i, hvordan man skal holde en tale uden at sige noget, så er det i det danske Folketing. Vi mestrer jo alle sammen kunsten, for så vidt vi gider bruge den. Jeg vil altså gerne give det gode råd videre til hr. Arne Melchior og regeringspartierne i øvrigt: når man ikke vil diskutere, så kom med afværgedagsordenen og spar os for resten! Så havde jeg formentlig kunnet holde denne tale klokken lidt i elleve i stedet for at skulle vente til her ved ettiden.

VS' syn på hybridnetforliget er velkendt, og det skal jeg ikke gentage. Interesserede vil jeg henvise til dagbladet Politikens kronik af mandag den 25. februar 1985. Det er, som man kan høre, en ret gammel sag, men ikke desto mindre er det såmænd en ganske udmærket og aktuel artikel endnu. Der er nem-

lig ikke sket det store, som vi ikke kunne behandle allerede dengang.

Kort fortalt går det ud på, at hybridnetforliget rent industripolitisk er en misforståelse og kulturpolitisk en katastrofe.

Dagsordenerne skal jeg naturligvis forholde mig til. Vi synes, det er utrolig pjattet, hvad regeringspartierne har fundet på. Det stemmer vi imod. At hr. Helge Morgensen er med, ændrer ikke noget ved det.

Vi kan stemme for det dagsordensforslag, som er fremsat af SF og Det Radikale Venstre, og som nu er støttet af Fremskridtspartiet. Dettets dagsorden kommer ikke til afstemning, ved vi, men for god ordens skyld skal jeg oplyse, at vi ikke ville kunne stemme for den.

Til allersidst kunne det jo være vi kunne få lidt ud af debatten. Jeg tror det sådan set ikke, men på den anden side synes jeg, det må være vores opgave som ihærdigt oppositionsparti at bevare troen, også langt ud over, hvad der umiddelbart kunne forekomme rimeligt. Derfor vil jeg stille to spørgsmål til ministeren for offentlige arbejder.

Ministeren for offentlige arbejder orienterede os om, at man har aftalt med Socialdemokratiet og regeringspartierne, at man vil forsøge at indføre en lempelse af fællesantenneanlæggenes adgang til selv at tage tv-programmer ned fra kommunikationssatellitterne. En sådan lempelse gør det nødvendigt, at man justerer grundlaget for hybridnettet. Klart nok. Det var det, ministeren refererede fra sin meddelelse her af 16. januar. Ministeren sagde dernæst, at han har iværksat en nærmere undersøgelse med inddragelse af televirksomhederne. Undersøgelsen påregnes afsluttet inden 15. februar. Så kommer man måske med noget lovgivning, som skal igennem i denne samling.

Mine to spørgsmål er: for det første, når undersøgelsen er færdig den 15. februar – det vil sige på søndag – vil ministeren så umiddelbart orientere Folketinget om undersøgelsens indhold og resultater? Sagt på en anden måde: kan vi i dag få løfte om, at vi allerede i næste uge vil få resultatet af den undersøgelse? Det er den ene ting, jeg gerne vil vide. Det er selvfølgelig interessant, for om ikke andet kan vi jo så sige, at vi i dag fik det ud af det, at vi kan glæde os til næste uge. Det er da altid en lille ting.

[Tinning]

Det andet, jeg vil spørge om, er, om ministeren ikke vil være så venlig allerede nu at fortælle bare lidt mere om, hvad det er, disse undersøgelser går ud på. Jeg ved godt, at det kan forekomme teknisk og kompliceret og sådan noget, men ikke desto mindre må det være muligt at fortælle lidt mere detaljeret, hvad det egentlig er, man har undersøgt. Det fremgår selvfølgelig ikke klart af den prisværdigt korte meddelelse, men jeg synes heller ikke, det i øvrigt fremgik af ministerens tale.

De to spørgsmål vil jeg bede ministeren svare på, og da jeg kan se, at hr. Arne Melchior ikke er til stede i salen, tror jeg, jeg kan love, at jeg ikke yderligere vil tage ordet.

Ministeren for offentlige arbejder (Nør Christensen):

Det er egentlig synd for Fremskridtspartiet, at man er kommet til at rejse denne forespørgsel, for man må jo notere sig, at man måske ikke har været helt opmærksom i Fremskridtspartiet, og så kan denne debat måske hjælpe til det. For havde man været opmærksom, ville man jo have vidst fra dagspressen, som jeg forstår at man læser ganske flittigt – ja, man ligefrem danner sine meninger ud fra dagens avisoverskrift – at vi er i gang med forskellige undersøgelser. På denne baggrund må jeg sige, at det egentlig er lidt synd for forespørgerne, at de måske ved et lille uheld er kommet til at rejse forespørgslen. Men det er jo sket før, og det vil ske igen. Man slår til lyd for, at vi nu virkelig skal have frihed – total frihed i vort land ud over alle grænser, selv frihed til at sige, at man ikke vil respektere gældende lovgivning. Jeg er fortsat meget bekymret over, at medlemmer af vort parlament kan ytre sig på den måde, at man siger, at man har despekt – det modsatte af respekt – for gældende lovgivning. Det siger lidt om den frihedstrang, man har i Fremskridtspartiet, nemlig at hvis man havde magt, som man har agt, så var man fløjtende ligeglad med gældende lovgivning; så ville man bare gøre, som det passede sig allerbedst, i de forskellige sager, som man var utilfreds med.

Det er skuffende, men når man ude omkring i forsamlinger, rundt omkring i hele landet, oplever, er de oven i købet får bifald for den slags ting, er der grund til virkelig at

være bekymret. Nuvel, det kan skyldes, at de pågældende forsamlinger ikke er informeret og oplyst i tilstrækkelig grad, og det er da også ved et par lejligheder lykkedes mig at få ændret stemningen, og det har jeg været meget tilfreds med.

Jeg skal ikke i øvrigt forlænge debatten voldsomt meget. Jeg kan fuldstændig tilslutte mig hr. Tinnings ønsker om ikke at forlænge debatten, men jeg vil dog gøre en enkelt bemærkning, som både er til fru Pia Kjærsgaard og til fru Ingerlise Koefoed. Det var egentlig ikke overraskende, at fru Pia Kjærsgaard langede ud efter mig som minister, fordi man ved juletid plomberede nogle anlæg. Men det var lidt overraskende, at et ellers sagligt og kyndigt og dygtigt medlem af Folketinget kunne hoppe på den limpind. Men jeg tror, at det for fru Ingerlise Koefoeds vedkommende skyldes en misforståelse, for fru Ingerlise Koefoed ved godt, at en minister skal rette sig efter et flertal i Folketinget og notere sig, når der er et flertal i Folketinget bag gældende regler, og det er jo det, der her er tale om. Og at det skulle have været helt tosset, har jeg nu svært ved at forstå. Jeg er bekendt med, at der oven i købet foreligger dommerkendelser, så vi kan ikke have været helt på vildspor.

Fru Lone Dybkjær var inde på, at jeg og også andre havde holdt en sort tale. Det er det op til andre at afgøre – det skal jeg ikke blande mig så voldsomt meget i. Hvad jeg har sagt, vedstår jeg naturligvis. Fru Lone Dybkjær noterede sig, at man ville henholde sig til de bemærkninger, der blev skrevet dengang, da man i sin tid vedtog aftalen om hybridnettet, så man på nuværende tidspunkt ville sige: hvad sagde vi?! Det kan selvfølgelig være meget nyttigt at spørge: hvad sagde vi dengang?! Men sådan er det jo med så meget, tingene udvikler sig, og det skete også for så vidt angår TV 2-sagen. Jeg ser, at der er et medlem fra Det Radikale Venstre til stede i salen, og jeg erindrer det pågældende medlem om, at der i TV 2-sagen på et tidspunkt blev sagt: så pyt da! Men sådan sker der jo en udvikling hen ad vejen, og det er også sket med hybridnettet. Derfor har partierne altså valgt at vurdere tingene igen, således at vi kan være up to date. Det er de bemærkninger, jeg har tilkendegivet, jf. den udtalelse, jeg fremsatte den 16. januar i år.

[Ministeren for offentlige arbejder]

At hr. Arne Melchior ikke er til stede i salen, synes jeg der skal falde en bemærkning om. Det skyldes, at hr. Arne Melchior er formand for Folketingets forsvarsudvalg, og at Folketingets forsvarsudvalg i øjeblikket har møde.

(Kort bemærkning).

Pia Kjærsgaard (FP):

Ministeren talte om misforståelser; jeg skal bare konstatere, at der findes adskillige misforståelser her i Folketinget. Jeg synes ikke, det klæder ministeren at prøve at leve op til den forhenværende trafikminister; det er faktisk ikke samme underholdning, som hr. Arne Melchior dog kan præstere. Når ministeren bliver stillet over for en sådan forespørgsel, burde han faktisk tage det alvorligt i stedet for at være nedladende og overlegen over for det parti, som har stillet forespørgslen. Det synes jeg slet ikke klæder ministeren, og jeg synes, ministeren skulle afholde sig fra den slags.

Hvad angår dagens avisoverskrift, læste jeg den og blev faktisk meget glad for den – det drejer sig om Jyllands-Posten – men da jeg læste artiklen i Jyllands-Posten, rakte min glæde ikke meget længere. Dette bare for at fortælle, at jeg faktisk hører til de mennesker her i landet, som læser andet end overskrifter. For det, der stod i artiklen, var egentlig ikke det samme som det, der stod i overskriften. Vi har været meget inde på det i denne debat: man vil give nogle tilladelser nu, men spørgsmålet om, hvad man vil gøre, når hybridnettet kommer, er ikke besvaret, om man så vil tage al den ballade med de mennesker, som har fået lov til at sætte antenner op. Jeg synes, det ville klæde ministeren bedre, om han svarede på de relevante spørgsmål, som bliver stillet til ham fra Folketingets talerstol, end at komme med nogle banaliteter, som er ret overlegne.

(Kort bemærkning).

Ingerlise Koefoed (SF):

Jeg takker da for de pæne ord, ministeren havde at sige om mit arbejde her i Folketinget, men jeg bliver desværre nødt til at tilføje, at når jeg har sagt noget, som ministeren opfatter som mindre pænt om ministeren i denne sag, er det ikke en misforståelse. Det

skyldes en forbavselse fra min side over, at ministeren reagerede så voldsomt og efter min mening ubesindigt på de ting, der kom frem her i juletiden om parabolantenneerne. Det er da rigtigt, at der er en lovgivning, der skal holdes, det er jeg da enig med ministeren i, men det ville have klædt ministeren og andre med ham måske at have sagt: det ser ud til, at der er nogle besværligheder med den lovgivning; vi vil overveje, om der er brug for nogle ændringer, og indtil vi er færdige med de overvejelser, stiller vi alle sagerne og alle angreb på dem, der måske ikke har forstået loven helt godt, i bero. Det havde jeg ventet af ministeren, som jeg i øvrigt altid ellers har opfattet som et roligt og besindigt menneske.

(Kort bemærkning).

Poulsgaard (FP):

Ministeren var bekymret på folkestyrets vegne og bekymret for lovligheden. Jeg ville have været bekymret for folkestyret, for den danske folkesjæl, hvis den danske befolkning uden protester havde sagt: all right, et flertal i Folketinget har i uduelighed vedtaget en fjollet lov, der indfører censur. Men det er virkelig noget at råbe hurra for herinde, at det danske folk har så megen frihedstrang, at det ikke vil være med til og ikke vil finde sig i censur. Derfor synes jeg ikke, at ministeren skal føle, det er nedværdigende, at folk klapper ad dem; der går imod en tåbelig lovgivning – dem skal vi rose.

(Kort bemærkning).

Tinning (VS):

Et godt råd i al stilfærdighed og venskabelighed til ministeren: jeg tror, ministeren vil være tjent med at gøre lidt mere ud af at passe sit arbejde og lidt mindre ud af at beskytte hr. Arne Melchior's gode navn og rygte.

Under det at passe sit arbejde synes jeg trods alt hører at besvare de mest elementære spørgsmål fra ordførerne under debatten, i det mindste med et svar, der går ud på, at man ikke kan svare, men ministeren skylder mig et signal om, at han overhovedet har hørt, hvad jeg har sagt, og i nogen grad forstået det.

[Tinning]

Jeg stillede to spørgsmål. Det ene var: når undersøgelserne er afsluttet – og ministeren har sagt, det sker inden den 15. februar, altså inden på søndag – vil ministeren så umiddelbart orientere Folketinget om indholdet af undersøgelserne? Jeg ser, at ministeren har markeret, så nu skal jeg ikke gøre så meget mere ud af det. Det andet var: vil ministeren orientere os lidt nærmere allerede nu om, hvad indholdet af disse undersøgelser er? Jeg ved godt, at vi ikke når specielt langt i dag – det har jeg sagt meget om – men de to spørgsmål vil jeg gerne have svar på.

(Kort bemærkning).

Dohrmann (FP):

Til ære for ministeren vil jeg lige citere § 77 i grundloven, som siger:

»Enhver er berettiget til på tryk, i skrift og tale at offentliggøre sine tanker, dog under ansvar for domstolene. Censur og andre forbudende forskrifter kan ingen sinde på ny indføres.«

Jeg kommer med det citat, fordi ministeren nu for anden gang i dag står heroppe og gennemhegler de forkastelige Fremskridtsfolk, der efter ministerens opfattelse overtræder loven. Jeg vil gå så vidt som til at sige, at jeg under henvisning til § 77 i grundloven mener, at det med forbudet mod frit at kunne nedtage de forskellige programmer, der sendes ud, er folketingsflertallet, der har overtrådt grundlovens ord om at indføre censur, for det er slet og ret censur, der er tale om. Derfor synes jeg, at både ministeren og andre skal være lidt mere tilbageholdende med at lufte deres forargelse over vores opførsel. Det, som et flertal herinde i Folketinget har besluttet med sin lovgivning, er faktisk at tiltage sig nogle diktatoriske beføjelser, som er i strid med grundloven. Derfor kan ministeren godt spare sig al den udenomsnak, som han står her og disker op med. Det har ingen steder hjemme, for det er ministeren og Folketingets flertal, der har handlet forkert.

Ministeren for offentlige arbejder (Nør Christensen):

Jeg vil gerne beklage over for hr. Tinning, at jeg ikke fik svaret i sidste omgang. Det skyldes, at sedlen havde lagt sig om bag ved papirerne, og altså ikke mangel på villighed,

men jeg er glad for at blive erindret om, at jeg skal svare hr. Tinning – selvfølgelig skal jeg gøre det.

Det ligger sådan, at partierne snarest muligt vil mødes, og når de er færdige med deres overvejelser, vil de naturligvis viderebringe dem; det har vi ikke det fjerneste imod, det siger sig selv. Men vi er i gang med en lang række undersøgelser, og dem skal vi have tilendebragt i forligskredsen; alt andet ville være u hensigtsmæssigt og urimeligt.

Dernæst vil jeg gerne sige til fru Pia Kjærsgaard, at den omstændighed, at man er uenig om en sag og måske taler en anelse hårdt og forsøger at argumentere for sin sag ved f.eks. at hæve stemmen, ikke behøver at betyde, at man er nedladende. Men fru Pia Kjærsgaard skal så vide, at det er min helt klare opfattelse – og jeg skal forsøge at sænke stemmen, så fru Pia Kjærsgaard ikke bliver rystet af det i hvert fald – at en parlamentariker ikke kan erklære, at man ikke ønsker at respektere gældende lovgivning. Man kan komme til ved et uheld at overtræde gældende lovgivning – selvfølgelig kan man det, det kan vi vel alle sammen – men det er det, at man siger, man ikke vil respektere gældende lovgivning, jeg udtaler min despekt for. Det er også et svar til hr. Dohrmann, som ikke behøver at erindre mig om grundlovens § 77 eller andre paragraffer. Bare hr. Dohrmann ville koncentrere sig om at notere sig forskellen på de forskellige satellitter, der findes, altså kommunikationssatellitter og DBS-satellitter, så ville hr. Dohrmann nå længere, end han i øvrigt ellers er nået.

For så vidt angår spørgsmålet om dagens avisoverskrifter var det, jeg sagde, rent faktisk, at jeg ikke har synderlig stor respekt for dem, der danner deres mening ud fra dagens avisoverskrift eller gårsdagens avisoverskrift. Det ville nok være mere hensigtsmæssigt, om man gjorde sig nogle selvstændige tanker og overvejelser, naturligvis gerne ud fra det, der står i aviserne, men man skal lade være med pr. rygmarvsfornemmelse at stille sig op og sige, at det nok er rigtigt, fordi det har stået i den pågældende avis. Det vil jeg gerne advare en lille smule imod, selv om jeg har stor respekt for store dele af dansk presse.

Til fru Ingerlise Koefoed: ja, det er egentlig rigtigt, at jeg forsøgte at få julefreden til at sænke sig over vort land. Det er også fremgået af dagspressen. Adskillige aviser

[Ministeren for offentlige arbejder]

var så venlige at skrive, at jeg havde opfordret til, at julefreden skulle sænke sig, men fru Ingerlise Koefoed vil nok have forståelse for, at den ene part ikke kan holde fred, mens den anden slås videre. Det var jo skik og brug i gamle dage, når der var krig mellem to parter, at begge parter i hvert fald holdt fred juleaften, men det gjorde man ikke her; den opfordring sad den ene part overhørig.

Dertil kom, at et meget stort flertal i Folketinget havde pålagt mig at skride ind, og det, der er gjort, kan ikke have været helt ved siden af, når man kan få kendelser for det.

Jeg har egentlig også svaret hr. Poulsgaard. Jeg forstår ikke hr. Poulsgaards bemærkninger om at indføre censur. Det er hr. Poulsgaards opfattelse, ikke min.

(Kort bemærkning).

Tinning (VS):

Ministerens beklagelse er modtaget i samme stilfærdige ånd, som den er afleveret i. Jeg har også fuld forståelse for, at det for en tidligere retspolitisk ordfører for Centrum-Demokraterne kan være svært at få den opgave på sig at skulle få julefreden til at sænke sig.

Men hvis vi så vender tilbage til sagen, vil jeg gerne nu fortælle ministeren, hvordan jeg forstod svaret, og hvis det er rigtigt forstået, behøver ministeren ikke at gå herop igen.

Der er en undersøgelse, der er færdig senest den 15. februar, og man skulle tro ud fra alt det, der er blevet sagt i dag af de borgerlige ordførere og hr. Helge Mortensen, at man har en interesse i at holde Folketinget informeret om, hvad der sker i hybridnet-spørgsmålet. Det forstår jeg nu at man ikke har. Man har tværtimod en interesse i at forholde Folketinget oplysninger, for jeg forstår på ministeren, at vi ikke vil få at vide, hvad de undersøgelser munder ud i, og hvilke mulige konklusioner man vil drage. Vi vil ikke få noget som helst at vide om resultatet af disse undersøgelser, før forligspartierne har snakket sig til rette. Ikke sandt: klassisk socialdemokratisk. Hr. Tastesen nikker. Jeg går ud fra, at det er rigtigt forstået.

Op så må hr. Arne Melchior have tak. Åbenhed over for Folketinget – vi må afvente undersøgelserne! Jamen det passer jo ikke.

Der er ikke nogen, der beder os afvente undersøgelser; vi bliver bedt om af afvente færdiggørelse af forligsforhandlinger. Det materiale, som vi alle kunne bruge i vort daglige politiske arbejde i dette højt respekterede parlament, kan vi ikke få, fordi det ikke passer ministeren. Nu bliver jeg alligevel nødt til at tage en bemærkning i anden runde, for nu lyser den røde lampe.

Pia Kjærsgaard (FP):

Til ministerens sidste bemærkning skal jeg bare sige ja, ja eller nå, nå. Jeg ved faktisk ikke rigtig, hvad jeg ellers skal sige.

Men jeg vil i øvrigt gerne sige tak for debatten. Jeg er faktisk godt tilfreds med, at man trods alt er gået så meget op i debatten, som tilfældet har været, selv om vi desværre ikke får det ud af det, som vi havde håbet, da vi rejste debatten.

Men jeg vil gerne stille nogle yderligere spørgsmål til trafikministeren, for jeg synes stadig væk, ministeren er sluppet for let om ved det. Jeg synes ikke, at man kan affærdige Folketinget på den måde, men jeg kan jo ikke i min situation gøre andet end at stille nogle spørgsmål til ministeren og så håbe, at han vil svare på dem.

Jeg kunne godt tænke mig at høre, hvad der vil ske, hvis antenneforeningerne ikke vil tilslutte sig hybridnettet, når det når frem til området. Hvad så med telefonselskaberne, der står med de overordnede installationer, som der ikke er nogen brug for? Hvem skal betale det? Telefonselskaberne, de kommunale skatteydere, eller skal der bruges statstilskud? Man kan jo ikke lade telefonselskaberne stå tilbage med sorteper, således at telefonabonnenterne kommer til at betale, selv om det på et tidspunkt også har været fremme i debatten; jeg ved, at hr. Helge Sander har været fremme med de toner. Hvordan forestiller ministeren sig at man overhovedet kan få folk til at tilslutte sig hybridnettet, når DBS-satellitterne kommer op i slutningen af 1987? Disse satellitter er det jo fuldt lovligt at nedtage programmer fra, da de sender på radiofrekvenser; og det er altså nøjagtigt det samme som at tænde for sin radio. Som ministeren sikkert ved, har Fremskridtspartiet igennem utallige spørgsmål til trafikministeren fået det bekræftet.

Et andet aspekt med hensyn til DBS-satellitterne er, at der ikke skal betales afgifter til

[Pia Kjærsgaard]

programleverandørerne, det vil sige, at man helt gratis kan nedtage de programmer, der ikke bliver scramblet, og som der skal benyttes dekoder til. Desværre er det naivt at tro, at antenneforeningerne vil tilslutte sig hybridnettet, som indebærer en betaling for signalleverancen og mange andre udgifter, når de kan få det hele gratis ved at opsætte en parabolantenne. I øvrigt er det vel også utænkeligt, at parcelhusejerne vil tilslutte sig hybridnettet, da det indebærer, at de skal betale tvangslicensen.

Tror ministeren ikke, at folk vil flygte langt væk fra hybridnettet, når telefonselskaberne i lighed med de almindelige telefonregninger frit kan forhøje hybridnettaksterne, som ikke er underlagt Monopoltilsynet, men den til enhver tid siddende trafikministers og telefonselskabernes suveræne beslutning om at forhøje taksterne? Hybridnetafgiften skal jo betales nu og i al fremtid, og det er først, når man er fanget i nettet, at man sidder ganske uhjælpeligt fast. Derfor må antenneforeningerne have frihed til at kunne frasige sig tilslutning til hybridnettet og i stedet opsætte parabolantenner, når takstforhøjelserne bliver for store.

Mon ikke også befolkningen er blevet jaget en skræk i livet på grund af affæren med de dyre og dårlige lyslederkabler, hvor man gav telefondirektør Ammitzbøll mundkurv på? Det er også ejendommeligt at se, at telefonselskaberne gennem hybridnettet ikke har været i stand til at levere de tilsluttede antenneforeninger fjernsynssignaler i en kvalitet, der gør, at Post- og Telegrafvæsenet, som er kontrolinstans, har kunnet give de fornødne godkendelser. De manglende godkendelser skyldes simpelt hen, at de lyslederkabler, som telefonselskaberne har anvendt til hybridnettet, har en alt for dårlig kvalitet, og dermed bliver kvaliteten af fjernsynssignalerne også dårlig. I de antenneforeninger og byer, som er tilsluttet hybridnettet, er det umuligt at modtage tekst-tv fra Danmarks Radio på grund af den dårlige fremførelse af signalerne. Det er fuldstændig utilfredsstillende, og det burde faktisk give anledning til, at ministeren påtaler dette i særdeles skarpe vendinger over for telefonselskaberne.

Når direktøren for KTAS beklager sig over lyslederkablernes dårlige kvalitet, skal han ikke fra ministeren have mundkurv på; tværtimod skal han roses, for derved har le-

verandørerne undgået mange erstatningssager, hvilket de formentlig er helt klar over. Det er klart forståeligt, at de danske fabrikker af lyslederkabler har allieret sig med amerikanske foretagender, som er i stand til at fabrikere lyslederkabler i den fornødne kvalitet, således at de danske fabrikanter alene behøver at sætte deres egen mærkeseddel på. Lad os simpelt hen erkende, at vi bare ikke har været gode nok.

Hvad med de områder, hvor hybridnettet allerede er fremme, såsom Esbjerg, Hundested, Randers, Vallensbæk osv.? Skal der i de områder stadig være parabolantenneforbud for de husstande og antenneforeninger, der ikke ønsker hybridnettilslutning? Hvis parabolantenneforbudet opretholdes i hele kommunen, vil det give anledning til store problemer, da de ikkehybridnettilsluttede selvfølgelig vil kræve ret til at opsætte parabol. Ligeledes vil man selvfølgelig føle sig groft diskrimineret, når man sammenligner med de områder, hvor hybridnettet ikke er etableret og der derfor er fuld parabolantennefrihed.

Vi må nu konstatere, at der på grund af Socialdemokratiets og regeringens modstand mod det fremsatte dagsordensforslag desværre stadig er grundlag for, at antenneforeningerne fortsætter deres parabolantennekrig. Man tror da vel ikke, at en uformuleret hensigtserklæring fra regeringens og Socialdemokratiets side kan stille nogen som helst tilfreds, især ikke – og det kan vi jo af gode grunde ikke vide noget som helst om – hvis parabolantennefriheden kun skal gælde, indtil hybridnettet bliver etableret. Der bliver for alvor ballade, når antennerne skal pilles ned, og det har jeg hele tiden forsøgt at få med ind i denne debat, og jeg vil meget gerne have et svar fra ministeren: hvad vil man gøre? Man må da have en forklaring på nuværende tidspunkt.

Ikke alene antenneforeningerne vil tage sagen i egen hånd, men også private vil i stor stil tage til udlandet og købe parabolantenner. De bliver så opstillet rundt omkring i villahaverne, naturligvis bag ved ribsbusken, så parabolantennepolitiet – klinger det ikke grimt i den borgerlige, liberale regerings ører? – ikke er i stand til at finde dem. Det bliver den helt store legen skjul, vi skal i gang med. Det er komplet ubegribeligt, at et dagsordensforslag, som kunne standse dette

[Pia Kjærsgaard]

bagdørskiggeri med ét slag, desværre bliver nedstemt. Hvorfor kan man dog ikke se realiteterne i øjnene og slutte fred med den danske befolkning?

Der er også EF-Kommissionen. Lad den gennem vedtagelse af det forslag, som jeg nu kan forstå både VS, Fremskridtspartiet, Det Radikale Venstre og Socialistisk Folkeparti i hvert fald er enige om, få et signal om, at den danske lovgivning nu kommer på det rette spor i løbet af ganske kort tid. Så vil også den klage, som EF-Kommissionen har bebudet imod Danmark i anledning af parabolantenneforbudet, kunne gemmes ned i skuffen og aldrig blive taget op igen.

Jeg skal nok lade være med at komme ind på de forskellige ordførere, som har omtalt, at der er nogle, der overtræder loven. Jeg har en ganske anden opfattelse af, hvem det er, der overtræder loven i dette land. Men det får vi jo en afklaring af på et eller andet tidspunkt.

Der er jo også mange antenneforeninger – bl.a. i Odense med 15.000 medlemmer – der allerede har afsendt en klage til EF-Kommissionen på grund af parabolantenneforbudet. Hvorfor i alverden skal vi have alt det papirusseri, når vedtagelsen af et dagsordensforslag med ét kunne standse alle de overflødige retssager?

Fremskridtspartiet er glad for, at så mange af de partier, der i 1984 stemte imod vort dagsordensforslag med næsten samme ordlyd, nu kan gå ind for den frihed i æteren, som Fremskridtspartiet har kæmpet for i mange år, selv om vi beklageligvis ikke får flertal. Vi må håbe, at Socialdemokratiet og regeringen vil komme til fornuft og for én gangs skyld indrette lovgivningen efter befolkningens ønsker og lade være med at påberåbe sig, at det evig og altid er Folketinget, der har ret. Hvis man ikke tror, det er et befolkningsønske, men kun en manipulation fra antenneforeningernes og antennebranchens side, kan vi jo lade det komme an på en prøve ved at lægge spørgsmålet ud til en folkeafstemning.

Arne Melchior (CD):

Jeg skal beklage, at det ikke var mig muligt at være til stede, da debatten blev genoptaget efter frokost. Jeg skulle faktisk samtidig lede et møde i forsvarsudvalget, og jeg havde

ikke forudset, at hr. Tinnings mange korte bemærkninger i formiddags ville trække debatten så meget i langdrag, at der altså blev et sammenfald på et kvarters tid.

Hr. Tinning er sur over, at han ikke kan få visse oplysninger. Dertil vil jeg gerne sige, at jeg som forhandler for et af forligspartierne heller ikke har kendskab til de oplysninger, ministeren måtte have i dag eller få i morgen, og det er jeg ikke spor sur over. Jeg ved, jeg får dem, og jeg ved også, at hr. Tinning får dem, og at hele Folketinget får dem. Jeg ikke bare forventer, men mener, det er ministerens pligt, når han har fået disse oplysninger, selv at vurdere dem og afgøre, om der skal stilles supplerende spørgsmål, og overveje, hvad de indeholder, og hvilke forslag de kan give ham anledning til, før han lægger såvel oplysningerne som sine forslag frem. Sådan foregår det normalt.

En hel stribe af ordførere har forsøgt at mistænkeliggøre det, at der forhandles mellem fem partier i et andet lokale end denne sal, og der var oven i købet nogle skoser om, at der måske var kaffe på bordet. Ja, tænk, om så galt skulle være! Jeg mener, at det er ganske naturligt, og at det er principielt vigtigt for Folketingets arbejde at mane denne kritik i jorden. Jeg har da gentagne gange her i Folketinget skullet deltage i behandlingen af forslag, f.eks. fremsat af VS og SF. Har VS og SF så ikke siddet i nogle lokaler her i huset eller andetsteds, måske med kaffe på bordet, og diskuteret, skaffet sig oplysninger, undersøgt den sag og formuleret deres forslag, inden de har gjort Folketingets øvrige partier og medlemmer bekendt med, hvad disse forslag indeholdt? Selvfølgelig har de gjort det. Hvordan skulle forslagene ellers blive til? Og ganske det samme har en hvilken som helst anden kreds af partier naturligvis også ret til. Det er nu engang sådan med aftaler – men det har hr. Tinning måske ikke så meget indsigt i – at aftaler ikke ændres og ikke i offentligheden foreslås ændret, inden aftaleparterne har konsulteret hinanden om, hvorvidt de kan fremlægge sådanne ændringsforslag i enighed.

Så skal jeg til slut sige, at jeg kom tids nok herind til at høre, at hr. Dohrmann konstaterede, at Folketinget havde overtrådt grundloven. Jeg ved ikke, om der var andre, der noterede det; jeg vil bare sige, at jeg kom altså til at overhøre det. Jeg ved ikke, om det var

[Arne Melchior]

en vittighed, en provokation eller hvad. Jeg mener, at påstanden kun vil være en anklage imod hr. Dohrmanns egen opfattelsesevne.

(Kort bemærkning).

Ingerlise Koefoed (SF):

Nu er der jo det med denne specielle sag, at den modsat meget af alt andet, vi snakker om herinde i Folketinget, har meget stor interesse både vest og øst for Storebælt, og det kan da godt være, at man nu blandt forligspartierne lige skal kigge på disse undersøgelsesresultater og prøve, om man kan forstå, hvad der står, og oversætte for hinanden og finde frem til en form for enighed om, hvad man så vil gøre. Men så vil jeg gerne spørge: hvor længe varer det, før de mennesker, der er interesserede i dette ude omkring, får at vide, hvad man er nået frem til som resultat af de undersøgelser, der er foretaget? For jeg synes faktisk, de har ventet længe nu, og jeg synes også godt, at forligspartierne kunne have skyndt sig noget mere. Jeg synes, det ville have været passende, om man i dag, når Folketinget alligevel diskuterer denne sag, kunne have sagt: vi er nået til det og det, og vore overvejelser går klart på de og de ting, og på mandag, venner, er vi færdige med vore overvejelser, og så får I resultatet at vide. Vi beklager, at vi ikke blev færdige til i dag.

Man kan ikke blive ved med at sylte denne sag. Folk har krav på snart at få besked om, hvordan tingene forholder sig.

Tinning (VS):

Af hensyn til hr. Arne Melchior tror jeg det er nødvendigt at gøre klart, at jeg ikke på noget tidspunkt har så meget som antydnet, at ministeren for offentlige arbejder i denne sag foretager sig noget, han ikke har ret til eller ikke må. Det, jeg har kritiseret, er, at ministeren gør brug af en arbejdsform, som er på alle måder skadelig, ikke alene for en ordentlig debat her i Tinget – det kunne gå – men også for en ordentlig debat i offentligheden, i befolkningen, og det er betydelig vigtigere, for det, der sker, er jo – har vi fået at vide – at man nu prøver at finde ud af, hvordan vi kan gøre det nemmere for fællesantenneanlæggene selv at nedtage tv-programmer fra kommunikationssatellitter. Man er i gang med at undersøge, hvordan vi kan gøre det

nemmere, og på søndag foreligger der nogle resultater af disse undersøgelser. Vi ved altså noget om, hvordan det kan gøres nemmere, og så mener jeg, det ville være udtryk for en ordentlig arbejdsstil, en passende respekt for den offentlige debat og – hvis man skulle tage ministeren en smule alvorligt – også en passende respekt for Folketinget, hvis man sørgede for, at de informationer, som alle jo har brug for, kom frem. Det var derfor, jeg spurgte ministeren, om han ville sikre, at Folketinget fik disse informationer.

Det vil ministeren ikke. Jeg forstår, at de oplysninger vil blive forholdt Folketinget og også den brede offentlighed, og det er det, jeg kritiserer. Jeg mener, at det er en arbejdsform, som ingen kan være tjent med ud over selvfølgelig forligspartierne og Socialdemokratiet, som har alle deres små interne fiksfakserier, de skal sidde og fedte rundt med. Og spørgsmålet er selvfølgelig: skal interne uenigheder i partiet Venstre, i regeringen og i partiet Socialdemokratiet blokere for vores – oppositionens og befolkningens – adgang til at få at vide, hvad de pågældende undersøgelser går ud på? Svaret er åbenbart: ja, det skal de! Og det er det, jeg kritiserer. Jeg synes, det er uforskammet, og jeg synes, det er uantageligt.

Jeg har nu to gange spurgt ministeren for offentlige arbejder: hr. minister, hvad går de undersøgelser ud på, hvad er det, man laver? Enten ved ministeren det ikke – det vægrer jeg mig dog ved at tro – eller også ved ministeren det godt, men har det samme standpunkt: ingen skal vide, hvad der foregår. Jamen det er da de dobbelt lukkede døres politik.

Jeg beder ikke om at få at vide, hvad det er, man sidder og skændes med Venstre om, hvad det er, Venstre skændes med sig selv om, hvad det er, fløjene i Socialdemokratiet skændes med hinanden om, det kan jeg stort set gætte mig til. Jeg beder bare om at få at vide, hvad det er for undersøgelser, man har sat i gang, men det må vi ikke få at vide. Vi må heller ikke få at vide, hvad de ender i. Vi må heller ikke få at vide, hvilke mulige konklusioner man kan drage. Det er på den baggrund, jeg i starten af debatten spurgte: hvad i alverden skulle vi med statsministerens oprindelige tiltrædelsestale? Og det er et spørgsmål til samtlige på ministerbænkene. Hvad skulle vi med al den snak om, at nu

[Tinning]

skulle Folketinget generobre sin plads i lovgivningsarbejdet, nu skulle informationerne frem, nu skulle korridorpolitikken væk, nu skulle de lukkede døres politik angribes, nu skulle vi føre en åben debat? Kønt var det, og hvad sker der? Der sker det, at hver eneste gang ministeren for offentlige arbejder har en chance for at holde blot den mindste og oven i købet den mest ligegyldige information tilbage fra Folketinget, så gør han det. Det er det, som er så kritisabelt, og det er det, der gør, at jeg har foreslået, at man, for dog i det mindste at spare vores tid, havde startet denne debat med at få f.eks. hr. Arne Melchior til at foreslå en afværgedagsorden; derved var vi blevet sparet for alle indlæg fra Socialdemokratiet og de øvrige borgerlige ordførere, for realiteten er jo, at man ikke ønsker at sige en snus om dette. Man læser bare nogle udvalgte afsnit af sine programskrifter op, og dem kan vi ærlig talt selv læse på andre tidspunkter. Det er det, der er så kritisabelt. Og endnu en gang: jeg har ikke sagt, at ministeren gør noget, han ikke må. Det er fuldt ud lovligt, det er bare dybt forkasteligt og uforskammet.

(Kort bemærkning).

Pia Kjærsgaard (FP):

Det er sådan set en mærkelig måde at føre en debat på. Jeg har stillet en masse spørgsmål til ministeren, men det lader ikke til, at han er interesseret i at svare noget som helst. Så kan man tænke over, om det er, fordi ministeren ikke vil, eller, fordi han ikke kan, som også hr. Tinning var inde på. Jeg kan så have min mening om, hvordan det forholder sig.

Når jeg siger, at det er en underlig debat, er det, fordi jeg under min tale gentagne gange kiggede ned på ministeren og ministeren kommunikerede nede fra sin plads i folketingsalen. På et tidspunkt, da jeg spurgte ham, hvordan man kunne få folk til at tilslutte sig hybridnettet, når DBS-satellitterne kommer op i slutningen af 1987, rystede ministeren på hovedet: det gør de ikke! Så stadig væk må jeg sige, at det er en underlig debat, hr. minister, men sådan skal det åbenbart foregå.

Så kan jeg fortælle ministeren, at det er oplyst fra det, der hedder Ariane-Space i Frankrig, at DBS-satellitterne, de tyske satel-

litter, bliver sat op i august-september 1987, og ministeren er meget velkommen til at få en kopi af det officielle papir, jeg står med her, for det lader ikke engang til, at ministeren er klar over, at sådan forholder det sig.

Ministeren for offentlige arbejder (Nør Christensen):

Nu begynder jeg bestemt at give hr. Tinning ret i, at debatten har været fuldstændig overflødig, for fru Pia Kjærsgaard har, for så vidt angår hendes spørgsmål om DBS-satellitter nu, overhovedet ikke hørt efter, hvad der er blevet sagt. Hvis fru Pia Kjærsgaard havde hørt efter, hvad der blev sagt under min indledende tale, som jo af nogle er blevet kaldt for sort tale, havde hun hørt, at jeg netop sagde, at DBS-satellitterne kommer op i 1987 – er der nogle der siger. Men hvis jeg ikke tager meget fejl, har man siden 1983 sagt, at nu kommer de. Selvfølgelig skal jeg da gerne studere det officielle dokument, som fru Pia Kjærsgaard har, men der er også andre dokumenter, der siden 1983 har talt om, at de kommer. Det er ikke blevet til noget endnu.

(Kort bemærkning).

Pia Kjærsgaard (FP):

Jamen jeg stillede det spørgsmål til ministeren: hvordan vil man få folk til at tilslutte sig hybridnettet, når DBS-satellitterne kommer op i slutningen af 1987? Det var det, jeg spurgte ministeren om. Det drejer sig ikke så meget om slagmålet med ministerens hovedrysten fra pladsen. Spørgsmålet gik på, hvordan man kan få folk til at tilslutte sig hybridnettet, når DBS-satellitterne kommer. Ministeren er åbenbart klar over, at sådan forholder det sig officielt, og det er jo det, vi må holde os til her i Folketinget. Kan ministeren ikke svare på det?

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Forslag om motiveret dagsorden nr. D 30 af Helge Mortensen (S), Ikast (KF), Helge Sander (V), Arne Melchior (CD) og Kofod-Svendsen (KRF) (se foran)

vedtoges med 96 stemmer (S, KF, V, CD og KRF) mod 28 (SF, RV, FP og VS).

Hermed var følgende forslag bortfaldet:

Forslag om motiveret dagsorden nr. D 31 af Ingerlise Koefoed (SF) og Lone Dybkjær (RV) (se foran).

Følgende forslag var taget tilbage og bortfaldet:

Forslag om motiveret dagsorden nr. D 29 af Pia Kjærsgaard (FP) (se foran).

Hermed sluttede forespørgslen.

Den næste sag på dagsordenen var:

5) Første behandling af lovforslag nr. L 140:

Forslag til lov om ændring af lov om bestyrelsen af Københavns Havnevæsen. (Medarbejderrepræsentation).

Af Elisabeth Bruun Olesen (VS) m.fl.
(Fremsat 13/1 87).

Lovforslaget sættes til forhandling.

Forhandling

Ministeren for offentlige arbejder (Nør Christensen):

Forslaget går ud på, at loven om bestyrelsen af Københavns Havnevæsen ændres, således at havnebestyrelsens medlemstal forøges fra 16 til 18. De to yderligere medlemmer skal vælges af medarbejderne ved Københavns Havnevæsen. Disse to medlemmer skal vælges efter de herom i lov om aktieselskaber fastsatte regler.

Må jeg straks sige, at jeg kan tilslutte mig realiteten i lovforslaget. Jeg mener også, at tiden er kommet til at formalisere reglerne om medarbejdernes repræsentation i havnebestyrelsen. Når jeg bruger ordet »formalisere«, er grunden naturligvis den, at medarbejderne allerede reelt er repræsenteret i havnebestyrelsen, men uden formel stemmeret. Det er sjældent, en afstemning foretages, og dermed er den praktiske betydning af lovforslaget ikke særlig stor.

Men som sagt: jeg er enig i, at loven bør ændres på en sådan måde, at de to medarbejderrepræsentanter får formel status som ordinære medlemmer med stemmeret.

Når jeg alligevel ikke synes, det er syndelig hensigtsmæssigt at ændre loven om besty-

relsen af Københavns Havnevæsen lige på nuværende tidspunkt og på den foreslåede måde, er grunden den, at tiden efter min opfattelse er inde til en mere almindelig gennemgang af denne lov.

Det er jo en gammel lovgivning, vi har med at gøre; den er fra 1913 med ændring i 1924. Jeg vil ikke påstå, at der er et påtrængende behov for en revision af den, men når vi, som forslagsstillerne ønsker det, nu alligevel skal ændre havnebestyrelsens sammensætning på ét punkt, synes jeg nok, at vi samtidig burde se på, om sammensætningen i det hele taget kunne være mere tidssvarende.

Ved forslaget kommer medlemstallet op på 18. Det er i mine øjne et stort tal for et styrende organ af denne art. I stedet for at forhøje medlemstallet synes jeg det rigtige ville være at reducere det, men naturligvis stadig med plads til en medarbejderrepræsentation.

Forslagsstillerne er i bemærkningerne til lovforslaget inde på en revision af loven som helhed. Jeg kan hertil sige, at min plan, helt uafhængigt af dette lovforslag, er at få styrelsesloven revideret fuldstændig. Der er mange forhold, der har ændret sig, siden denne lovgivning blev gennemført. Godstrafikken og det trafikale mønster i det hele taget har undergået store forandringer, og den position, som Københavns Havn engang havde som landets centrale havn, har den, som alle ved, ikke længere.

I 1976 fik vi som bekendt en lov om trafikhavne. Den tilnærmede i betydelig udstrækning reglerne for Københavns Havn til de for andre offentligt styrede havne gældende regler. Der meldte sig imidlertid under behandlingen af forslaget til trafikhavneloven fra en betydelig del af Folketingets medlemmer et ønske om at gå videre ad den vej, når lejlighed måtte byde sig. Den lejlighed er vel ved at være kommet nu, da vi ad lovgivningens vej bør skaffe medarbejderne formel repræsentation i havnebestyrelsen. Med andre ord: mit forslag er, at loven om bestyrelsen af Københavns Havnevæsen tages op til revision i det hele taget. Jeg mener, der vil kunne foreligge et lovforslag i næste folketingssamling, og større hast har det vel heller ikke med at få denne formelle medarbejderrepræsentation og sagen deromkring bragt i orden.

Ændres loven i denne samling alene i henseende til medarbejderrepræsentationen, sy-